



This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

888

F33

1

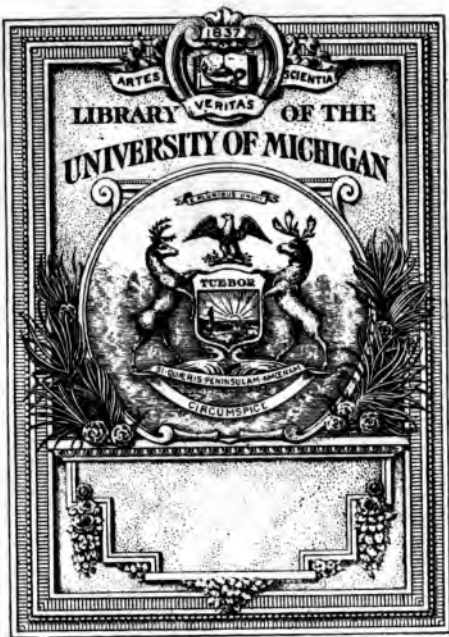


Dwenzner, Spahroditi grammatici

A 469831

DUPL





E 23

(6)

EPAPHRODITI GRAMMATICI
QVAE SVPERSVNT.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

QVAM

AD SVMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
AVCTORITATE AMPLISSIMI PHILOSOPHORVM ORDINIS
IN
VNIVERSITATE FRIDERICIA GVILELMIA RHENANA
RITE IMPETRANDOS

SCRIPSIT

ET VNA CVM SENTENTIIS CONTROVERSIS
DIE XXVI. MENSIS IVLII ANNI MDCCCLXVI

PVBlice DEFENDET

ERNESTVS LVENZNER

COLONIENSIS.

ADVERSARIORVM PARTES SVSCIPIENT:

DR. ERNESTVS WEYHE
GERHARDVS EICHHORN
CVRTIVS SCHROEDER.

BONNAE

TYPIS CAROLI GEORGH

MDCCCLXVI.

PATRI SACRVM.

15842A

1998



1998

I.

De Epaphroditī grammaticī vita.

De vita Epaphroditī grammaticī quidquid scimus, a Suida uno repetendum est, qui haec tradidit (vol. I. p. 360 sq.): Ἐπιφροδίτος Χαιρωανὲς γραμματικός, Ἀρχίου τοῦ Ἀλεξανδρέως γραμματικοῦ θρεπτός, παρ' ᾧ παιδευθεὶς ἀνήθη ὑπὸ Μοδέστου, ἐπάρχου Αἰγύπτου, καὶ παιδεύσας τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πιτηλίον (sic ABV, Πετωλίον E, Πιτηλίον Kust.) ἐν Ῥώμῃ διέπρεψεν (διέτριψεν conj. Westerm. Βιογρ. p. 367) ἐπὶ Νέρωνος καὶ μέχρι Νέρβα, καθ' ὃν χρόνον καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἡφαιστίωνος ἦν καὶ ἄλλοι συγροὶ τῶν ὀνομαστώων ἐν παιδείᾳ. ὠνούμενος δὲ αἰεὶ βιβλία (leg. βιβλίων) ¹⁾ ἐκτήσατο μυριάδας τρεῖς καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων. τὸ δὲ σῶμα ἦν μέγας τε καὶ μέλας ὡς ἐλεφαντώδης. ἦκει τε ἐν τοῖς καλοῦμένοις Φαινιανοκορίοις (Φαινεακορίοις BE) δύο οἰκίας αὐτόθι κτησάμενος. ο' δὲ (δὲ om. BE) καὶ ἑ ἔτος ἄγων ἐτελεύτησεν ὑδέρῳ περιπεσών. συγγράμματα δὲ κατέλιπεν ἱκανά. Neque dissentit Eudocia (p. 168), quae paucissimis verbis de vita nostri agit, scripta autem non-

1) Sic puto legendum esse propter quae sequuntur verba καὶ τούτων — ἀνακεχωρηκότων. Ubi hic locus repetitur (s. v. ἀνακεχωρηκότων), Bernh. βιβλίων ex cod. A restituit: Ἀνακεχωρηκότων. ὁ δὲ ἐκτήσατο βιβλίων μυριάδας τρεῖς καὶ τούτων σπουδαίων καὶ ἀνακεχωρηκότων ἀντὶ τοῦ ἐπαφροδίτου. (λέγει δὲ περὶ Ἐπιφροδίτου τοῦ Χαιρωνέως).

nulla enumerat: Ἐπαφροδίτος Χαιρωνεὺς γραμματικός, θρηπ-
τὸς Ἀρχίου τοῦ Ἀλεξάνδρου (leg. Ἀλεξανδρέως) γραμματικοῦ,
ἐπὶ Νέρωνος. ἔγραψε περὶ γραμματικῆς κάλλιστα. καὶ εἰς
"Ὀμηρον καὶ Πίνδαρον ἐξήγησιν.

Singula priusquam accuratius ac cum iudicio contem-
plemur, pauca dicenda videntur, quam his testimoniis fidem
attribuamus. Hesychium Milesium in literis Graecis unicum
fere Suidae auctorem esse post Schneiderum C. Wachsmuthius 'de Suidae in scriptorum Gr. vitis fontibus' suo
iure docuit. Idem Wachsmuthius intelligens haud vulga-
rem doctrinam, quam narrationes de vitis servorum liber-
torumve in literis clarorum prae se ferant, peculiarem
quendam et optimum auctorem vindicare probabiliter de-
monstravit plerasque eas ex Hermippi Berytii opusculo
περὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων Hesychium
hausisse. Ex hoc igitur fonte etiam de Epaphroditi vita
narratio fluxit. Hermippus autem, qui Traiano et Hadriano
imperatoribus floruit, tales singulas res, quales Suidas
tradidit, imprimis de corporis habitu, tum scire poterat.
Ex Suida exscripsit quae de vita habet Eudocia. Qua
sequuntur verba *ἔγραψε-ἐξήγησιν* Eudociae sunt ipsius, sive
libros illos apud alios auctores (commentarios Homericos
apud Eustathium fortasse) commemoratos invenerat, sive
quod mihi minus verisimile est, ipsi illi etiamtum cogni-
erant.

Singula nunc videamus. Chaeroneae igitur natus
Epaphroditus ac quo quidem anno, satis accurate defini-
potest. Cum enim septuaginta quinque annos natum Ne-
imperante eum mortuum esse constet, sequitur, ut ne-
ante a. u. 774 (21 p. Ch.) neque post a. u. 776 (23 p.
ortus esse possit. Neque errabimus nono imperii
Tiberii a. u. 775 (22 p. Ch.) natum eum esse statu-
Liber natus educatus tamen est in servitute. *Θε*
enim i. e. alumnum Archiae grammatici Suidas eum
pellat. Cuius vocabuli quae sit vis egregie doc-

Schmidtus (Didym. frgm. p. 7) ¹⁾. *Θρεπτοὶ* enim ii dicebantur 'qui liberi nati, expositi, deinde sublati a quibusdam et in servitute educati sunt'. Quodsi Epaphroditum infantem Archias grammaticus sustulit, sublatum educavit, per hunc illius amor grammaticorum studiorum incensus atque altus est. Pro *Ἀρχίου* coniiicit *Ἀρχιβίου* Bernh. ad Suid. l. c., laudatus a C. Wachsmuthio, 'quod Archias grammaticus ignoretur, Archibius autem Alexandrinus teste Suida (s. v.) scripserit τῶν *Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν* similiter atque Epaphroditus *ὑπόμνημά τῶν Καλλιμάχου Αἰτίων*'. Neque vero Archias grammaticus ignoratur, qui apud lexicographos hic illic occurrit ²⁾. Atque quod Archibius Callimachi epigrammata commentariis illustraverit, *Αἴτια* Epaphroditus, ea de causa Archibium potius, quam

1) Iis, quos attulit *Θρεπτοὺς* M. Schmidtus l. l. p. 7 et praef. p. IX. adde M. Antonium Gniphonem, 'ingenuum in Gallia natum, sed expositum a nutritore suo manumissum institutumque (Alexandriae quidem etc.) teste eodem Suetonio l. l. c. 7.

2) Loci, in quos incidi, hi sunt: Apoll. Lex. Hom. s. v. *ὑββάλλειν* (p. 166, 23 ed. Bekk.) (allatis versibus Iliad. T 79 sq. et 77): *ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως καθήμενον καὶ μὴ ἀνιστάμενον μηδὲ προσελθυσία, οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἐσιῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῆς καθέδρας, οὐδ' ἐν μέσοις ἐσιῶτα. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν ἢ διανοία ταύτη. ἐσιῶτος μὲν καλὸν ἐστὶν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν ἑτέρῳ· χαλεπὸν γὰρ τοῦτο καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι (T 81) τοῦ ἑτέρου ὑββαλλομένου; ὥστε τὸ ὑββάλλειν ἀπὸ τοῦ ὑποβάλλειν. Vide, quam sit secutus praeceptorem suum Epaphroditus in frg. 43. — Hesych. I. p. 805 ed. Schm. *Ψαυσία*. *ψαυσία Ἀρχίας*. — Cram. Anecd. Gr. Par. IV. p. 179, 29: *Ἀργειφόντης* (leg. *Ἀργειφόντης*)· *παρὰ τὸ ἐναργεῖς φαντασίας, ὡς φασὶν Ἀλεξίων, Ἀρχίας καὶ Ἀρίσταρχος*. cf p. 61, 1 ubi eadem nomina sub eadem voce proferuntur. — Cram. l. l. p. 193, 15 *Φειδύλος*: *Οὐτως καὶ Ἀρχίας καὶ Φιλόξενος καὶ Ἀπολλώνιος. Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ ἐπεὶ ὀνομαστικόν*. — Idem erat fortasse, cuius epigrammata quaedam inter ea, quae in Anthologia Archiae nomen profitentur, aetatem tulerunt, quorum unum inscribitur *Ἀρχίου γραμματικοῦ*. cf. Jacobs. Anthol. Gr. t. XIII. p. 858.*

Archiam ut educatorem ac magistrum Epaphroditi agnoscere iniquum esse mihi videtur. Archiam verisimile est aequalem fuisse Apollonii Sophistae vel haud multum antea vixisse.

Ab hoc igitur Archia institutus atque enutritus est noster Epaphroditus neque improbable est statim parvulum Alexandriam sedem ac magistram studiorum eum habuisse. Itaque quamquam in servili conditione erat, tantam tamen doctrinam atque eruditionem sibi comparavit, ut Modesti, praefecti Aegypti, animum in se converteret, qui eum emit, quo Petelini filii educatore uteretur. Neque de patre Modesto neque de Petelino filio quidquam est cognitum, nisi quod illi plenum Marci Mettii Modesti nomen fuisse infra videbimus.

Quamdiu in hac servili conditione fuerit et Romam quando venerit, ex Suidae verbis non elucet. Id unum tantummodo nostro iure suspicari possumus eum Modestum Romam decedentem secutum esse ibique libertatem accepisse. Itaque priusquam Romam venit, Alexandriae scholam non habuit neque in Museo neque aliam privatam, id quod censet Matterus, qui eum in numero eorum refert, qui Alexandriae docuerint¹⁾. Illis igitur temporibus noster grammaticus floruit, quibus cum multi et docti Graeci tum Heraclides Ponticus, Archibius Ptolemaei filius grammatici in hac urbe docuerunt et floruerunt. Cum Ptolemaeum quoque Hephaestionis eodem tempore Romae fuisse Suidas dicit, id quidem ita definiendum est ut vixerit illo tempore, non docuerit. Cum enim Traiano et Hadriano imperatoribus Ptolemaeum floruisse et aliis et ipso Suida (s. v. *Πτολεμαῖος*) auctore constet, efficitur iuvenem eum fuisse Epaphrodito sene. Ut iuventus Ptolemaei in aetatem Epaphroditi incidit, ita Heraclidis Pontici senectus, quem Claudii et Neronis temporibus Romae scholae praefuisse

1) Histoire de l'école d'Alexandrie t. I. p. 272 et 279.

Suidas s. v. tradidit, et quem alio loco (s. v. Ἀντέρω) Apollonii Anterotis, qui Claudio imperante floruerit, dicit aequalem. Praeter hos istis temporibus multos Romae fuisse grammaticos iam monitum est. Nostrum autem inter vulgares grammaticos non esse referendum, sed fama atque auctoritate multos eorum superasse et aequalium comprobatio confirmat et qui posteriores in scriptis eo usi sunt teste docent. De his et commentatoribus et lexicographis, qui doctrinam eius laudant, infra dicendum est. Apud aequales autem quanta fuerit eius auctoritas, ex eo imprimis perspicitur, quod is, qui servus Romam venerat, brevi tempore summas sibi opes docendo comparavit. Quibus divitiis ad augendam atque amplificandam bibliothecam suam usus paullatim triginta milia voluminum atque eorum — ut Suidas addit — bonorum minimeque vulgarium collegit. Qui ingens librorum numerus¹⁾ ei minus mirus videbitur, qui meminerit, quod de singulis apud veteres voluminibus disputavit Ritschellius Alex. Bibl. p. 130 sqq. (quocum cf. p. 32 sq.).

De reliqua grammatici nostri vita haud multum est traditum. Semper Romae eum fuisse ibique commentarios suos aliaque scripta composuisse statuendum est. Habitavit binis aedibus emptis in regione quadam, quae dicebatur Phaenianocorii (Φαινιανοκόριοι), quod vocabulum, si Bernhardum (ad Suid. l. l.) sequimur, 'stationem pelionum vel sarcinatorum significare videtur, quam Graece dixeris φαινολοκόρια, hoc est vicum eorum opificum, qui paenulas appararent aut crearent'. Obiit annum septuagesimum quintum agens morbo aquae intercutis anno post Ch. n. nonagesimo septimo (a. u. 850).

Corpore — id quoque Suidas addit — magno fuit ac

1) Eundem voluminum numerum Tyrannioni Suidas (s. v.) attribuit. Sed de huius bibliotheca aliter iudicandum est, de qua re vide Bernh. ad h. l. p. 1245.

nigro instar elephantii. Extat hodieque eius imago. Statua enim parva marmorea conspicitur in villa Romana principis Altieri, quae barbaturum virum sedentem ac volumen manibus tenentem monstrat, in cuius basi haec inscriptio legitur:

MMETTIVS
EPAPHRODITVS
GRAMMATICVSGRAECVS
MMETTIVSGERMANVSLFEC.

Fulvius Ursinus primus illam exhibuit inter Imagines (part. 2. n. 91), unde eam repetivit Gronovius in thes. antiqu. Gr. t. III bbbb. Tum Viscontius (Iconogr. Greque, tab. XXXI, n. 1 et 2). Quod Ursinus pro certo affirmare dubitavit, id Viscontius (I. p. 264 ed. 4) haud dubium reliquit: eum, qui statua illa expressus sit et Epaphroditum nostrum Chaeronensem unum atque eundem esse. Modesto enim, praefecto Aegypti, a quo noster manumissus est, plenum atque integrum nomen Marcum Mettium Modestum fuisse verisimile est, quod et Marcus praenomen in Mettiorum familia usitatum erat nec Modestus cognomen ab eadem alienum, ut plenum hoc nomen M. Mettius Modestus ex illius fere temporis inscriptione quadam prodit. Iam quoniam Romae libertus retento nomine servili praenomen et nomen domini manumittentis accipiebat, grammaticum nostrum nomina M. Mettium Epaphroditum sumpsisse statuendum est. 'Puis donc' — concludit Viscontius argumentationem suam — 'qu'il y avait à cette époque un Romain appelé M. Mettius Modestus, puisque Epaphrodite Chéronéen était grammairien grec et affranchi d'un Modestus, puisqu'un grammairien grec dans un monument authentique porte les trois noms de Marcus Mettius Epaphroditus, combien n'est-il pas probable, que le gouverneur de l'Égypte s'appelait M. Mettius Modestus et que le grammairien dont parle Suidas était le Marcus Mettius Epaphroditus de la statue?' Accedit, quod alterius gram-

matici Epaphroditi nullum invenitur vestigium, nostri autem auctoritas Romae tanta erat, ut, quod statua illa honoratus sit, non sit nobis mirandum.

Huic igitur statuae non repugnat Viscontio teste¹⁾, quod Suidas de Epaphroditi habitu tradidit, quantum quidem in sculpturae opere cognosci possit. Barbatus quod fictus sit, non est cur offendamus, quia iam Neronis tempore etiam inter Romanos erant, qui barbam promitterent, de qua re vide O. Iahn. ad Pers. IV, 36 et praef. p. XLIV, Graeci autem imprimis philosophi et docti viri, etiamsi Romae commorabantur, omnibus fere temporibus barbam alere solebant.

1) 'On ne peut' — inquit — 'guere reconnaître ces qualités dans un portrait en sculpture; mais le cheveux, naturellement frisés et presque hérissés dans un âge mûr, comme le sont ceux de cette tête, supposent assez généralement un teint brun et basané.'

II.

De scriptis Epaphroditi.

Literas, quibus ut vidimus Alexandriae Epaphroditus instructus erat, Romae, ubi una cum eo complures grammatici celebritatem atque auctoritatem docendo sibi comparare studebant, strenue colere non desiit. Permultos enim libros et ipse scripsit et ad augendam doctrinam suam atque eruditionem acquisivit. Itaque haud exiguum sibi paravit gloriam et scripta eius saepe a posterioribus ut fontes uberrimi adhibebantur. Nobis autem notitia eius librorum fere omnis ex paucis fragmentis, interdum etiam ex titulis eorum petenda est. Ex his igitur indiciis, quantum fieri potest, quales libri illi fuisse videantur, colligere conabimur.

1. *Λέξεις*.

Ac primum quidem *Λέξεις* Epaphroditum scripsisse constat ex Schol. Arist. Equit. v. 1158. Vesp. v. 352. Qui liber quamquam simpliciter lexeon titulo laudatur, qualis fuerit, cognoscere tamen licet. Cum eas glossas perlustramus haud paucas, quibus in Etymologicis et Magno et Gudiano, quae lexica Epaphroditi lexico locupletata sunt, huius nomen libri tamen titulo omisso appositum est nullas alias, quam poetarum comicorum et epicorum voce videtur tractasse. Uno autem volumine et comicas et epicas glossas grammaticum nostrum complexum esse cum

per se probabile non est tum illa aetate, qua singulis libris unius scriptorum poetarumve generis vel unius certi cuiusdam scriptoris poetaeve glossas explicare grammatici solebant, inauditum. Itaque praesertim cum tragicarum glossarum ab eo tractatarum ne alibi quidem ullum inveniamus vestigium ¹⁾, epicae autem illae vel potius Homericæ — ad Homerum enim fere unum reliquæ pertinent — commentariis Homericis facile dispertiendæ sint, probabiliter coniecere licet plenum atque integrum indicem libri ab Epaphrodito compositi fuisse *Λέξεις κωμικᾶς*. Cui sententiæ nudus ille a scholiasta Aristophaneo citatus titulus non obstat. Nam, ne huic rei magnam tribuam vim, quod comici poetae scholiasta in comico lexico commemorando simplicem lexicæ inscriptionem facile adhibere poterat: saepe huiusmodi scriptorum indices mutilati sunt, cuius rei si quis exemplum cupiat, meminerit Harpocrationis lexicon inscriptum esse in codicibus nunc *Λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων* nunc *περὶ τῶν λέξεων βιβλίον*.

Hunc Epaphroditi librum literarum ordine dispositum fuisse colligo ex loco Schol. Theocr. (I, 115. vid. Fragm. 1), ubi ad vocem *Ἀρέθουσαν* laudatur *Ἐπαφρόδιτος ἐν τῷ περὶ στοιχείων*. Quem titulum ut totum locum mutilatum esse iam Duebnerus vidit, qui ad h. l. ita: 'Epaphroditum de ea re dixisse probabile est in *ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσεΐας*,

1) Lapsus enim esse I. Richterum (de Aesch. Soph Eurip. interpp. Gr. p. 93), qui glossa illa Suidæ (II, 1. p. 83) *κάρτα ἐπαφρόδιτος* cum sequenti *κάρτα ἐκ τῶν Σοφοκλέους. Αἷας φησὶν πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν* ita coniuncta: *Κάρτα ἐκ τῶν Σοφοκλέους. καὶ Ἐπαφρόδιτος. Αἷας φησὶν κ. τ. λ.* Sophocleas quoque glossas Epaphroditum tractasse affirmaverit, iam Schneidewinus (in Jahn. Jahrb. f. Phil. u. Paedag. LXVII, 5. p. 509), post eum M. Schmidt. (Did. frg. p. 29 not.) docuerunt. Itaque simul G. Wolfii coniectura refutata est, qui ('de Soph. scholior. Laurent. variis fontib.' p. 25 sq.) Richteri tantum coniectura nisus de nostro Epaphrodito ut altero scholiastarum antiquorum Sophoclis cogitat.

videndum tamen fueritne pars eius *Λέξεων* caput *περὶ στοιχείων*, de elementis'. Multo verisimilius videbatur Ahrensiō operis titulum corruptum esse ex *ἐν τῷ περὶ λέξεων κατὰ στοιχείων*. Recte quidem ut mihi videtur. Nam si ex Epaphroditi in *Odysseam* commentario locus ille transscriptus esset, unde hic titulus? Neque magis perspicui potest, quomodo *περὶ στοιχείων* egerit capite quodam lexicī sui, quod minime tamquam Onomasticon rerum distributionem quandam secutum est. Itaque hanc Ahrensiō coniecturam satis probo, quae quidem iis quoque confirmatur, quae *Etym. magn.* p. 138, 18 s. v. *Ἀρέθουσα* (vid. frg. 1) tradidit, cuius loci facies talis est, ut ex Epaphroditi lexico eum fluxisse persuasum habeam.

Scrīpsit igitur Epaphroditus *Λέξεις κωμικὰς κατὰ στοιχείων*. Cuius scripti glossae praeter eas quas scholiastae Aristoph. et Theocr. laudant solis in *Etymologicis* et *Magno* et *Gudiano* extant, una etiam in *Orionis* etymologico (frg. 14). Haec est causa, cur nihil captasse videatur nisi nugas etymologicas. Quamquam enim huic rei, ut illis temporibus grammatici solebant, minime diffiteor permultam eum operam navasse, lexicorum tamen etymologicorum auctores, cum ad scribenda eiusmodi opera complures grammaticos libros compilarent neglectis reliquis sola ea, quae ad etymologica pertinerent, delegerunt¹⁾. Accedit, quod *Etymologicorum* auctores vel, ut accuratius dicam, auctor eius *Etymologici*, ex quo et *Magnum* et *Gudianum* fluxerunt, ipse nostrum non videtur usurpasse, sed ex *Oro* demum *Milesio* cognosse, cuius scripta in etymologica illa recepta esse constat²⁾. Quod ita esse ex fragmentis 12 et 13 intelligimus, ubi Epaphroditi explicationibus adiectum est *Ori* nomen, illi simpliciter *Ἔρος*,

1) cf. *Lehrs. de Arist. stud. Hom.* p. 4.

2) *Ritschel. de Oro et Orione comment.* Vratisl. 1834. cf. *Kleist de Philoxen. stud. etym.* Gryphisw. 1865.

huic ὡς λέγει Ὄρος. Aliis quoque nostri grammaticī scriptis Orum usum esse et inde paucas eorum in etymologicis asservatas explicationes haustas esse exemplum habemus luculentissimum in vocis ἀπότροτος explicatione (frg. 51), ubi in Et. Gud. et Lex. Angel. adscripta sunt haec: οὐτως Ἐπαφροδίτος ἐν ὑπομνήσει (sic) ἀσπίδος Ἡσιόδου, in magno autem etym. his ipsis verbis omissis nunc legitur οὕτως Ὄρος. Unde colligere licet in multis Et. magni notationibus, quae nunc Ori nomen prae se ferant, Ἐπαφροδίτι doctrinam latere, quae quidem latebit, nisi forte ad hanc aperiendam aliunde subsidia, quibus nunc caremus, accedent.

Ad hoc lexicon componendum fonte utebatur uberrimo Didymo, id quod praeter fragm. 12 etiam vocis ἀσκολιάζειν notatio (fragm. 6) luculenter nos docet. Quae enim verba κυρίως γὰρ ἀσκολιάζειν λέγεται τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἄλλεσθαι ex Epaphroditī lexico desumpsit Orus, ex Oro etymol. mg., eadem scholiasta Aristoph. (Plut. v. 1129) ut a Didymo profecta affert nonnullis amplificata: κυρίως δὲ ἀσκολιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἔνεκα τοῦ γελοιοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκούς πεφυρημένους καὶ ἀηλιμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὀλίσθανον καθάπερ Εἰβουλος ἐν Λαμαλείᾳ φησὶν οὕτως·

— καὶ πρὸς γε τούτοις ἀσκὸν ἐς μέσον

καταθέντες εἰσάλλεσθαι καὶ καγχάζετε

ἐπὶ τοῖς καταζῆρόουσιν ἀπὸ κελείσματος.

οὕτω καὶ Δίδυμος. Fontem suum quin maximam quidem partem ut in vocis κάναθρον notatione Epaphroditus nominaverit, non est cur dubitaverim, sed saepe Orus, saepius fortasse etymologus unum auctorem apposuisse satis duxerunt ac plurimum quidem Didymi ut maioris auctoris nomen solum adiecerunt.

Ex hoc igitur libro fluxerunt ut puto hae glossae: Ἀρξέθουσα, ἀρξάβων, ἄρσην, ἀσελγαίνειν, ἀσκαλαβώτης, ἀσκολιάζειν, ἀσπάλαθος, βάκηλος, βαλανεῖον, δεικέλον, δεῖπνος,

κάνναθρον, κέλης, πέπλος, χοιρίναι: quae quidem omnes sese habent, ut a socco eas non abhorrere facile sibi que persuadeat.

2. Commentarii.

Hypomnemata in Homerum.

Secundo loco ponimus commentarios in Homer *ὑπόμνημα τῆς Ἰλιάδος* et *ὑπόμνημα τῆς Ὀδυσσεΐας*. Quos libros rhapsodiarum numero respondisse easque omnes comprehendisse ¹⁾ ex eorum indicibus colligo: *Ἐπαφρόδῳ ἐν ὑπομνήματι θ Ἰλιάδος* (frg. 32), *Ἐπαφρόδῳ ἐν τῆς Ἰλιάδος* (frg. 39), *Ἐπ. ἐν ὑπομνήματι ζ (ξ) Ὀδυσσείας* (frg. 48), *Ἐπαφρόδῳ ἐν ὑπομνήσει vel ὑπομνήματι* ²⁾ *κεφάλαιον ξ Ὀδυσσεΐας* (frg. 47), *Ἐπ. ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσεΐας* (frg. 46). Quorum librorum quae fragmenta apud lexicographos, scholiastas, Eustathium extant, et docent non solum de verborum significationibus formis definiendis, de rebus mythicis geographicisque copiam eum egisse, sed etiam Homeri cogitandi dicendique consuetudinem diligenter observasse. Quibus in rebus interdum sensu absurdum nec semper felicissimum deprehendimus, tamen ea de causa omnem laudem commentariis istis denegare est iniquissimum, quandoquidem nihil peccaverit nisi quod vel doctissimus illius aetatis grammaticus saepissime commiserit. Etiam arti criticae operam eum navasse documento est fragm. 25. Multum videtur fuisse in rebus geographicis, id quod et ex schol. Hom. et ex Stephano Byz. videmus. Quae enim scripta in Stephanus Byzant. *Ὀμηρικά* nominat, nulla alia sunt, quam commentarii Homerici. Non dubito, quin Stephanus

1) Ut Heracleon scripsit Suida teste *ὑπόμνημα εἰς Ὀμηρον διασφιδαν*.

2) De vocibus *ὑπόμνημα* et *ὑπόμνησις* saepe confusis videtur in Comment. Palaeogr. p. 822 sq. ed. Schaeff.

maximam quidem partem plenos eius librorum titulos attulerit — cui rei documento esse potest integrum Stephani de Dodona fragmentum (vid. frg. 39 et 55) — epitomator autem brevitatis causa cum titulos decurtaverit eosque interdum una cum auctorum nominibus plane omiserit tum Epaphroditi in Iliadem et Odysseam hypomnemata breviter dixerit (*Ὀμηρικά*¹⁾). Copiarum geographicarum coacervandarum occasionem imprimis secunda Iliadis rhapsodia obtulit, quam ob rem hanc potissimum commentariorum eius partem a Stephano compilatam videmus. Huc enim retuli notationes hasce: *Βῆσσα, Δουλίχιον, Δώριον, Ἐντροησις, Ἐφύρα, Θίσβη, Κῶπαι, Λάμψακος*, (s. *Πιτιεία*), *Νώρακος*; eodem fortasse spectant *Δροόπη, Ὀλμιον, Σαμάρεια, Χρυσασορίς* (s. *Καρία*).

In his quoque commentariis Didymo, 'ex cuius auctoritate fere pependerit, quicumque et in lexicis componendis et in commentariis perscribendis illa actate operam suam collocarunt', fonte usum esse uberrimo, licet nomen illius in his fragmentis non inveniatur, quis hoc non concesserit? Praeterea ne multus sim de Aristarcho, quem quam sit secuta tota doctrina nostri, reliquiae ipsae docent: Clitarchum usurpavit Aeginetam lexicographum, qui *Γλώσσας* sive *περὶ γλωσσῶν πραγματείαν* scripsit²⁾, qui liber hic illic ad partes vocatur ab Athenaeo. Laudat eum noster in frgm. 32. Neque Heracleonis neglexit commentarium Homericum, Heracleonis Aegyptii, Glauconis vel Glauci filii³⁾, cuius commentarium commemorant scholiasta Homericus Eustathius Stephanus Byzantius; semel etiam ab

1) Aliter Gronovius ad Steph. Byz. s. v. *Λωδώνη*.

2) Fragmenta Clitarchi collegit C. Muellerus (Script. rerum Alex. magni p. 74 not.), qui recte eum distinxit ab historico Clitarcho, Alexandri Magni comite, male autem 'Epaphrodito iuniorem' dicit, nisi hic est lapsus calami. Aliter Graefenh. l. l. I. p. 532.

3) De Heracleone vid. Meier. Opusc. II. p. 27. not. 100. Beccard. de schol. in Hom. Iliad. Venet. p. 76.

est (p. 512, 54): *Κίβισις*. Σημαίνει κιβωτὸν ἢ πῆραν. Καλλιμάχος

ἐν γὰρ ἐπιθήσει ¹⁾ πάντα ἐμὴ κίβισις (frg. CLXXVII).
 'Ἐῖρηται δὲ παρὰ τὸ ἐκεῖ κεῖσθαι τὴν βόσιν. ἢ παρὰ τὸ
 κίειν τὸ πορεύεσθαι καὶ ὀρμαῖν, ἢ εἰς τὸ κίειν καὶ λέναι βό-
 σιν ἔχουσα, τουτέστι τροφήν'. Καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι.

ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε θαῦμα ἰδέσθαι.

Quod sequitur huc non pertinet. Utramque notationem Zonaras (s. v. κίβωτός p. 1210) coniunxit ita: *Κίβωτός*. ὄφειλε διὰ τῆς εἰ διφθόγγου, ἐπειδὴ διὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν εῖρηται. ἀλλ' ἢ παρὰδόσις τοῖ ἔχει. καὶ λέγει Ὀρος ὁ *Μιλήσιος* ἴσως παρὰ τὸ κίβος γέγονεν, ὃ σημαίνει τὴν τροφήν. καὶ κίβισις ἢ πῆρα ἢ ἢ κιβωτός. παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βόσιν, ὃ σημαίνει τὴν τροφήν, ἢ εἰς τὸ κίειν καὶ λέναι βόσιν ἔχουσα. Haec si quis accurate contemplatus inter se contulerit, non dubitabit ut opinor, quin ex diversis fontibus etymologici auctor hauserit, quorum alter scholia Hesioidea alter ex parte Orus, ex parte dico, nam etiam verba παρὰ τὸ κεῖσθαι — τὸ ἔχει Ori esse tamquam alium grammaticum, forte nostrum, refutantis putare cum alii quos transcripsi loci vetant tum Etymologicorum vulgaris citandi ratio.

Aliquantisper exspatiatus sum in hunc locum, ne quis vestigium quoddam ratus Epaphroditeae interpretationis se deprehendisse alios quoque scholiorum locos temere nostro attribueret. Itaque cum in his scholiis nulla supersint studiorum Hesioideorum nostri vestigia, ex alio fonte duo illa fragmenta ab etymologo laudata ducta sunt ²⁾,

1) εὐ γὰρ ἐπιθήσει suspicatur Ernest.

2) Scholiis enim nullis aliis etymologici auctorem usum esse, quam quae hodieque extant et Tzetzae nomen immerito profitentur, ex eo patet, quod etiam quas in nostris scholiis corruptelas deprehendimus, easdem fere in Et. m. invenimus. cf. Gaisf. Poët. min. Gr. t. III. p. 525 not. Rank. Scut. Herc. p. 302.

quem Orum esse alterum ipsum nomine apposito indicat, alterum, quominus accipiamus, non obstat.

Quaeritur nunc, num alia quoque carmina Hesiodae commentariis noster illustraverit. Ne in his quidem scholiis partim ex commentariis antiquissimorum grammaticorum ductis vestigium inveni ullum. Iuvabit hic Muetzellii (de emendatione Theogon. Hesiod. p. 291) verba transcripsisse: 'Contra Hieronymum et Epaphroditum, non ignobilis memoriae grammaticum, quos in Scutum Herculis commentatos esse ¹⁾ comperimus ex Etym. Gud. p. 36, 13 sq. p. 69, 46 et Parisino apud Ruhnk. epist. crit. I. p. 104 et Bekk. ad Etym. m. p. 724, ecquis aequali studio Theogoniam pertractasse asseveret, ea fretus ratione, quod Aristarchus, Crates, Seleucus, alii, omnium simul curam susceperint. De his aliisque rebus similibus, nisi mirum quantum adaucta veterum grammaticorum notitia, nihil certi definiri poterit, igitur nunquam fortasse.'

Hypomnema in Callimachi *Ἄντια*.

Atque etiam *Ἄντια* Callimachi, opus *γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν* a Clemente Alexandrino (Stromat. V. p. 271) appellatum Epaphroditus ingenii studiorumque suorum sibi sumpsit palaestram. Quo commentario si ex perpauca quae supersunt horum studiorum speciminibus colligere quidquam licet, non tam difficilia verba et ab usu remota videtur sectatus esse, quam id potius curasse, ut mythologicas res geographicasque indagaret atque exponeret. Quid? Natura ipsa ac ratio carminum illorum

1) De Hieronymo quidem errasse virum doctum puto, cum Hieronymus cum Epaphrodito in fragm. 2 coniunctus alius intelligendus non sit, quam Rhodius ille, philosophus Peripateticus, ex cuius historia (*ἱστορικὰ ὑπομνήματα* Athen. XIII, 557 E. 604 D. *τὰ σποράδην ὑπομνήματα* Diog. Laert. I, 26) illud de leonis cauda verisimile est nostrum deprompsisse.

nonne id desiderabat? in quibus poeta, ut satis constat, reconditas saepe fabulas paucissimis verbis attigerat, de multis terris oppidisque egerat, hoc potissimum secundo libro, qui urbium origines, illud quarto, qui sacra publica omnemque deorum cultum pertractavit¹⁾. Neque vero ita sui dissimilis esse poterat, ut etymologicas res, quibus haud parvam in aliis commentariis nostrum operam navasse vidimus, in hoc prorsus negligeret. Cuius rei exempla habes frgm. 53 et 58²⁾ atque haec quidem haud minus vilia ac levia, quam plurima huiusmodi ex ceteris eius scriptis deprompta.

Hunc praeter Homericos commentarium Stephanus Byzantius usurpavit, quem affert s. v. *Λωδώνη* (vid. frg. 55). Itaque cum alia nostri scripta a Stephano compilata non videamus, non errabimus, si vocum illarum explicationes, quae in commentariis eius Homericis locum habuisse non

1) Sequor hic Schneiderum (Prolegom. in Callim. *Αλκία*. Goth. 1851), quo etiam in disponendis Callimachi fragmentis duce utor. Argumentis, quae v. d. attulit, ut *Αλκία* doceret ab Elegiis Callimachi non diversas fuisse, hoc unum addiderim, ex quo id certe apparet compluribus ex. carminibus librum quemque constitisse. In Et. m. p. 160, 32 vocis *Ἄστυρον* explicationi haec verba apposita sunt: *οὕτω Θεῶν ἐν ὑπομνήματι τῶν τοῦ β' αἰτίου*. In hoc multi et docti viri offenderunt alii *ἐν τῷ ὑπομν. τοῦ β'* alii alia mutantes. Equidem mutandum quidquam esse nego, sed intelligendum *τῶν τοῦ β' αἰτίου ποιημάτων* s. *ἐλεγείων*. Nam si complura quisque liber carmina comprehendit, recte dici poterat *ὑπόμνημα τῶν τοῦ β'*. Quocum altera eiusdem Theonis commemoratio consentit (p. 207, 46): *οὕτω Θεῶν ἐν ταῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' αἰτίου Καλλιμάχου*, ut certe dici non poterat nisi singuli libri complura carmina continuerunt, quae Theon commentariis illustraverat ita ut quasi complura *ὑπομνήματα* ad unum librum scripsisset. Priori quoque loco *ὑπομνήμασι* mutemus necesse non est, cum iidem commentarii ut totum singulari numero *ὑπόμνημα* dici possint; ita enim Epaphroditi nonnisi *ὑπόμνημα* citatur.

possunt, ex hoc depromptas putamus, dico *Αἴγισται* et *Αἶδηπον* (fragm. 56 et 57).

Ἐξηγήσεις εἰς Πίνδαρον.

Commentarium in Pindarum perscripsisse Epaphroditum Eudocia l. c. tradidit. Cuius libri neque alibi fit mentio neque fragmenta aetatem tulerunt ne in scholiis quidem nostris Pindaricis; quibus ex iis Pindari commentatoribus, qui post Christi natales vixerunt, aliquid accessit¹⁾. Nihilo magis unde notitiam, qua careat Suidas, hauserit Eudocia, cognosci potest. Neque tamen iis de causis nostro librum illum denegaverim cum multos etiam praeter illos de quibus diximus libros eum composuisse Suidae verba, *συγγράμματα δὲ κατέλιπεν ἰκρά* extra dubitationem ponant. Neque hoc parvi videtur esse momenti, quod Eudocia hunc commentarium una cum Homericis nominat, ex quibus multa et insignia fragmenta hodieque extant.

Restat, ut de aliis duobus commentariis immerito ut puto nostro adscriptis dicam.

Commentarius in Theocritum.

Theocritum commentario ab Epaphrodito illustratum esse ex Etymologici vocis *ἀσπλάθος* notatione (fragm. 7) colligit Fritzschius (De poetis Gr. bucol. p. 33). Quod quamquam non est incredibile, omni tamen caret ratione certa. Neque enim quod ad eandem vocem *Ἀμόραντος εἰς τὸν Θεόκριτον* laudatur, haec est causa, cur Epaphroditum quoque explicationem, quae cum illa committitur, ex ipsius commentario quodam Theocriteo depromptam putemus. Ita enim saepissime in Etymologico explicationes ex diversis libris desumptae componuntur, cuius rei satis

1) Boeckh. praef. ad schol. Pind. p. XVIII.

cognitae exempla, quamvis permulta possim, enumerare supersedeo. Neque notatio ipsa, quae ex alius cuiusdam grammatici libro transcripta esse potest, ut commentarium Epaphroditi Theocriteum fuisse credas, cogit, sed hanc suam de vocis ἀσπλάγος origine sententiam multo verisimilius est in lexico illo eum exposuisse. Quid? Vox ἐτυμολογεί nonne vocare nos videtur ad lexicon illud, in quo origines potissimum vocabulorum sectatum eum esse videmus? Quod si verum est, per Orum ut aliae sic haec explicatio in Etymologica fluxit.

Commentarius in Cratini *Μαλθακούς*.

Denique unde hauserit Graefenhanus (l. l. III. p. 257), quod Epaphroditum affirmat in Cratini *Μαλθακούς* commentatum esse, nescio, cum quem Herodiani locum ¹⁾ attulerit, ex eo id colligi non posse nemo non videat. Grammaticos, qui Cratinum commentariis illustraverunt, nullos alios nisi Callistratum Aristophaneum, Asclepiadem Myrleanum, Didymum Chalcenterum cognovimus.

3. Opuscula grammatica.

Eudocia l. l. haec tradidit: ἐγραψε περὶ γραμματικῆς κάλλιστα. Quibus verbis non indicem certi scripti grammatici significari, sed Eudociae ipsius vel auctoris, quem secuta sit, de libro vel si mavis de libris quibusdam grammaticis iudicium, quorum singulas inscriptiones aut ignoret aut enumerare supersedeat, facile quisque concedat. Itaque hoc tantummodo ex loco quem dixi concludere licet etiam eorum studiorum fructus, quae ad artem grammaticam pertinerint, peculiaribus opusculis mandasse Epaphroditum. His autem libris quae argumenta persecutus sit,

1) Herodian. περὶ μόν. λέξ. p. 39, 25 Dind.: Εἰσι μέντοι οἱ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν ἐν τισιν ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος.

hodie vix sciri potest. Quae enim eius fragmenta a grammaticas pertinentia supersunt, omnia praeter ι (vid. frg. 60) in commentariis videntur sedes habere suas. Sed unum fragmentum, ubi de ι subscripto a cum neque lexico neque commentariis inseri possit, habile est huc esse referendum. Atque si invenimus grammaticos, qui *περὶ ὀρθογραφίας* scripserint ι subscripto singulari industria quaerere solitos esse, est cur non *περὶ ὀρθογραφίας* accipiamus scripsisse phroditum?

huic ὡς λέγει Ὀρος. Aliis quoque nostri grammaticī scriptis Orum usum esse et inde paucas eorum in etymologicis asservatas explicationes haustas esse exemplum habemus luculentissimum in vocis ἀπότροτος explicatione (frg. 51), ubi in Et. Gud. et Lex. Angel. adscripta sunt haec: οὐτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει (sic) ἀσπίδος Ἡσιόδου, in magno autem etym. his ipsis verbis omissis nunc legitur οὕτως Ὀρος. Unde colligere licet in multis Et. magni notationibus, quae nunc Ori nomen prae se ferant, Ἐπαφροδίτην doctrinam latere, quae quidem latebit, nisi forte ad hanc aperiendam aliunde subsidia, quibus nunc caremus, accedent.

Ad hoc lexicon componendum fonte utebatur uberrimo Didymo, id quod praeter fragm. 12 etiam vocis ἀσκολιάζειν notatio (fragm. 6) luculenter nos docet. Quae enim verba κυρίως γὰρ ἀσκολιάζειν λέγεται τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἄλλεσθαι ex Ἐπαφροδίτην lexico desumpsit Orus, ex Oro etymol. mg., eadem scholiasta Aristoph. (Plut. v. 1129) ut a Didymo profecta affert nonnullis amplificata: κυρίως δὲ ἀσκολιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῶν ἀσκῶν ἄλλεσθαι ἔνεκα τοῦ γελοιοποιεῖν. ἐν μέσῳ δὲ τοῦ θεάτρου ἐτίθεντο ἀσκούς πεφυρημένους καὶ ἀηλιμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ὀλίσθανον καθάπερ Ἐῖβουλος ἐν Λαμαλείᾳ φησὶν οὕτως·

— καὶ πρὸς γε τοῦτοις ἀσκὸν ἕς μέσον
καταθέντες εἰσάλλεσθαι καὶ καγχάζετε
ἐπὶ τοῖς καταρῆέουσιν ἀπὸ κελεύσματος.

οὕτω καὶ Δίδυμος. Fontem suum quin maximam quidem partem ut in vocis κάρναθρον notatione Ἐπαφροδίτην nominaverit, non est cur dubitaverim, sed saepe Orus, saepius fortasse etymologus unum auctorem apposuisse satis duxerunt ac plurimum quidem Didymi ut maioris auctoris nomen solum adiecerunt.

Ex hoc igitur libro fluxerunt ut puto hae glossae: Ἀρῆθουσα, ἀρῆαβών, ἄρσην, ἀσελγαίνειν, ἀσκαλαβώτης, ἀσκολιάζειν, ἀσπάλαθος, βάκηλος, βυλανεῖον, δείκελον, δεῖπνος,

Et. m. p. 148, 52 Ἀρράβων — ἢ παρὰ τὸ ραιβός, ραιβών. καὶ προσδήκη (προσδέσει V. Sorb., ἐμ-προσδέσει Gud.) τῆς α στερήσεως [μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ ρ Gud.] καὶ ἀποβολῆ τοῦ ι, ἀρράβων, ὁ μὴ συχωρῶν ραιβὴν γενέσθαι τὴν πίστιν τῶν συναλλατόνων. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Eadem et. Gud. et Zonarae lexicon omissio tamen Epaphrodito auctore.

Hanc glossam ad Menandrum spectare etymologicum indicat versibus adiectis:

μικροῦ μὲν ἀρράβωνά με

ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν (frag. CCXXIII ap. Mein.).

Et. Gud. p. 81, 5 Ἄρσην, ἀπὸ τοῦ ἄρδω καὶ μέλλοντα τοῦ ἄρσην (leg. cum Sorb. μέλλοντος τοῦ ἄρσῶ ἄρσην vel τοῦ μέλλοντος ἄρσῶ ἄρσην), ὁ ἄρδων τὴν θήλειαν τῆ γονῆ. Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ ἄρσι, πρακτικός γάρ (leg. ἄρσαι. Πρακτικός δὲ ducit codice Paris. ap. Bekk., qui praebet ἄρσαι. Πρακτικῶς δὲ) λέγεται ὁ ἄρσην κατὰ διάλεκτον, καὶ ἐτιμολογεῖται παρὰ τὸ ἔρδω, ἢ ἢ ὁ πρακτικός. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως.

Totum locum transcripsi, quo facilius, quae sit Epaphrodito, quae Herodiani doctrina, cognosci possit. Apparet enim duas vocis ἄρσην origines in Etymologico datas esse, quarum altera eam a verbo ἄρδω altera atque Herodiani quidem ab ἔρδω derivat. Prioris autem duo derivandi modi sunt, alter a futuro ἄρσειν alter, cui favet Epaphroditus, ab aoristo ἄρσαι. Neque vero verba πρακτικός — διάλεκτον ad Epaphrodito sententiam pertinere possunt, sed ad alteram tantummodo Herodiani. Itaque

post ἄρσαι interpungendum et δὲ pro γὰρ legendum est. — Quam praebet etymologiam Eraphroditus, ea repetitur in sequenti etym. Gud. notatione: "Ἀρσῆν, παρὰ τὸ ἄρσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι, τοῦτο δὲ διὰ τὴν γόνην. ἄρδω, ἄρσῆν." eandemque agnoscit Aelius Serenus, Philonis περὶ πόντων librorum epitomator, apud et. m. s. v. Ἀρσινόη — ἄρσαι γὰρ τὸ ποτίσαι. ἀπ' οὗ καὶ ἄρσῆν ὃ τὴν γυναῖκα ποτίζων τῆ σπορᾷ. οὕτω Σερίνος (Σερῆνος Kul.) ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος.

4.

Et. m. p. 152, 48. Ἀσελγαίνειν — Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ λέχος, λεχαίνειν, τὰ λέχους ἐπιδυμεῖν καὶ κατὰ τροπὴν λεγαίνειν (ἐνθεν Ἀρχιλόχος „λέγαι (λέχαι Ζοναρ.) δὲ γυναῖκες“ ἀντὶ τοῦ ἀκόλαστοι) πλεονασμῷ ἐλεγαίνειν [καὶ συγκοπῇ τοῦ ε addit Sturz.] καὶ συνθέσει τῆς α ἐπιτάσεως καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἀσελγαίνειν.

Eadem fere Zonaras, sed omisso Ἐπαφρόδιτος nomine. Verba ἐνθεν — ἀκόλαστοι non sunt nostri grammatici, sed ab etymologici auctore apposita; Zonaras iis interpositis ad Eraphroditum explicationem revertitur hisce verbis: λεγαίνειν οὖν, καὶ πλεονασμῷ κ. τ. λ.

5.

Et. m. (cod. Paris. 2630 ap. Bekk.) s. v. Ἀσκαλαβώτης, ζώφιον εἰκὸς θάναρα, ἐν τοῖς τοίχοις ἀέροντων τῶν οἰκημάτων. παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως καὶ (μετὰ coni. Sturz.) τοῦ βῶ ῥήματος, ἀκαλαβώτης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ [ἀσκαλαβώτης]. ἢ ὅτι ἀσχάλλουσα τῇ Δήμητρι ἐπεβόησεν ἢ μήτηρ αὐτοῦ (ἢ Δημήτηρ ἐπεβόησεν ἢ μερ αὐτοῦ ap. Gram. Anecd. IV. p. 20), ἀσκαλαβώτης, τροπῇ τοῦ χ εἰς κ [ἀσκαλαβώτης add. ex Gud.] οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Priorem partem et. Gud. p. 84, 10 et Lex. Angel. p. VI (ed. Ritschel. in lect. catal. Bonn. 1846—47) mutilatam habent, sed in altera parte, quae est Eraphroditi, cum et. m. consentiunt. Pro τῆ Διμήτρι ἐπεβόησεν ἡ μήτηρ legendum putat Bekkerus τῆ Μίσμη ἐπεβόησεν ἡ Δημήτηρ. — Glossa spectat fortasse ad Aristoph. Nubb. 170.

6.

Et. m. p. 155, 35 Ἀσκολιάζω. ἀσκολιάζειν ἐστὶ τὸ ἴστασθαι ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον ἢ στεροῦμενον τῶν κατὰ φύσιν. Εἴρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὃ ἐστὶ σκόλοπα, τὸ (sic. St. pro τῷ) ἐνὶ ποδὶ ἄλλεσθαι ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χωλευόντων. ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν Πέρσαις σκολοβαδίζειν (sic. Grasberger. pro σκολοβατίζειν) φησί. Σκολιάζειν οὖν καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσκολιάζειν. Τινὲς δὲ οὐ πλεονασμὸν ἠγοῦνται τὸ α, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀσκὸν γεγονέναι (Sic. Grasb. pro γέγονε. — λέγουσι γεγονέναι V.). Κυρίως γὰρ ἀσκολιάζειν λέγεται τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἄλλεσθαι. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Hunc locum, de quo iam supra dixi (p. 11), transcripsit Phavorinus in Eclog. ap. Dind. Gramm. Gr. vol. I. p. 126, 17) omisso Eraphroditi nomine. Cui noster significationi favet, hanc esse propriam docent et ipsi Eustathius ad Hom. Od. x 47 (p. 1646, 20); cf. ad ξ 463 (p. 1769, 46), Hesychius s. v., Harpocration (cod. Marc.) p. 37, 20 ed. Bekk. Philemon p. 276 ed. Osann. Schol. Arist. Plut. 1130, unde Suidas s. v. ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Schol. Plat. Symp. c. 15 (p. 190 D). Schol. Hes. Opp. 366. Eandem commemorat Pollux IX, 121 ed. Bekk. Huc etiam pertinet Virgilii illud 'unctos saliere per utres' (Georg. II, 384) et Hygin. Poet. astron. II, 4. — Nonnisi priorem etymologiam vide apud Tim. Lex. Platon. p. 52a. Phrynichum

in Bekk. Anecd. Gr. I. p. 24, 15. Synag. λέξ. χρησμ. in Bekk. l. l. I. p. 452, 18. cf. Poll. II, 194.

7.

Et. m. s. v. Ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης. Νίκανδρος (leg. Θεόκριτος St.)¹). Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομέονται' (Theocr. Id. IV. 57). Παρὰ τὸ σπῶ, σπάλαθος καὶ ἀσπάλαθος. Οὕτως Ἀμάραντος εἰς τὸν Θεόκριτον²). Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ σπαλιεύειν ἐτυμολογεῖ, ὃ ἐστι ξύειν.

Verba οὕτως — ξύειν Bekkerus excerpisit e cod. Paris. Eadem leguntur apud et. Gud. p. 84, 26 et lex. Angel. p. VII R., quae post ξύειν addunt ἴν' ἧ σπάλαθος καὶ ἀσπάλαθος (ἀσπάρθρος Gud.).

8.

Et. m. s. v. Βάκηλος — Ἐπαφρόδιτος δὲ (Sic recte rest. Gaisf.) τὸν αἰδοῖον μὴ ἔχοντα (sc. βάκηλόν φησι). κήλων γὰρ τὸ αἰδοῖον ἔνθεν (ὄθεν V.) καὶ κήλων ὁ ὄνος ὁ συνουσιαστικός, ἴν' ἧ ἄκηλος καὶ πλεονασμῶ τοῦ βῆτα, βάκηλος, ὡς ῥόδον βρόδον.

Eadem significatio legitur in Λέξ. ῥήτορ. ap. Bekk. Anecd. Gr. I. p. 222, 4: Βάκηλος ὁ κατὰ θεοῦ μῆνιν ἀπόκοπος. Phryn. Epit. s. v.: Βάκηλος — σημαίνει γὰρ ὁ βάκηλος τὸν ἀποτεμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθῖνοι καὶ Ἀσιανοὶ Γάλλον καλοῦσιν.

9.

Et. m. p. 186, 2 Βαλανεῖον — Ἄλλ' ἔστιν εἰπεῖν,

1) Nomina propria haud raro in Etymologicis permutata esse multis exemplis docuit Gaisf. ad Hesiod. Theog. 709.

2) Sic Et. Gud. eademque iam Bast. (comment. pal. p. 806 ed. Schaeef.) restituit pro εἰς τὸ Θεόκριτος.

quem Orum esse alterum ipsum nomine apposito indicat, alterum, quominus accipiamus, non obstat.

Quaeritur nunc, num alia quoque carmina Hesiodica commentariis noster illustraverit. Ne in his quidem scholiis partim ex commentariis antiquissimorum grammaticorum ductis vestigium inveni ullum. Iuvabit hic Muetzellii (de emendatione Theogon. Hesiod. p. 291) verba transcripsisse: 'Contra Hieronymum et Epaphroditum, non ignobilis memoriae grammaticum, quos in Scutum Herculis commentatos esse ¹⁾ comperimus ex Etym. Gud. p. 36, 13 sq. p. 69, 46 et Parisino apud Ruhnck. epist. crit. I. p. 104 et Bekk. ad Etym. m. p. 724, ecquis aequali studio Theogoniam pertractasse asseveret, ea fretus ratione, quod Aristarchus, Crates, Seleucus, alii, omnium simul curam susceperint. De his aliisque rebus similibus, nisi mirum quantum adaucta veterum grammaticorum notitia, nihil certi definiri poterit, igitur nunquam fortasse.'

Hypomnema in Callimachi *Αἴτια*.

Atque etiam *Αἴτια* Callimachi, opus *γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν* a Clemente Alexandrino (Stromat. V. p. 271) appellatum Epaphroditus ingenii studiorumque suorum sibi sumpsit palaestram. Quo commentario si ex perpaucis quae supersunt horum studiorum speciminibus colligere quidquam licet, non tam difficilia verba et ab usu remota videtur sectatus esse, quam id potius curasse, ut mythologicas res geographicasque indagaret atque exponeret. Quid? Natura ipsa ac ratio carminum illorum

1) De Hieronymo quidem errasse virum doctum puto, cum Hieronymus cum Epaphrodito in fragm. 2 coniunctus alius intelligendus non sit, quam Rhodius ille, philosophus Peripateticus, ex cuius historia (*ἱστορικὰ ὑπομνήματα* Athen. XIII, 557 E. 604 D. *τὰ σκοράδην ὑπομνήματα* Diog. Laert. I, 26) illud de leonis cauda verisimile est nostrum deprompsisse.

nonne id desiderabat? in quibus poeta, ut satis constat, reconditas saepe fabulas paucissimis verbis attigerat, de multis terris oppidisque egerat, hoc potissimum secundo libro, qui urbium origines, illud quarto, qui sacra publica omnemque deorum cultum pertractavit¹). Neque vero ita sui dissimilis esse poterat, ut etymologicas res, quibus haud parvam in aliis commentariis nostrum operam navasse vidimus, in hoc prorsus negligeret. Cuius rei exempla habes frgm. 53 et 58² atque haec quidem haud minus vilia ac levia, quam plurima huiusmodi ex ceteris eius scriptis depraempta.

Hunc praeter Homericos commentarium Stephanus Byzantius usurpavit, quem affert s. v. *Λοδώνη* (vid. frg. 55). Itaque cum alia nostri scripta a Stephano compilata non videamus, non errabimus, si vocum illarum explicationes, quae in commentariis eius Homericis locum habuisse non

1) Sequor hic Schneiderum (Prolegom. in Callim. *Μικα*. Goth. 1851), quo etiam in disponendis Callimachi fragmentis duce utor. Argumentis, quae v. d. attulit, ut *Μικα* doceret ab Elegiis Callimachi non diversas fuisse, hoc unum addiderim, ex quo id certe apparet compluribus ex carminibus librum quemque constituisse. In Et. m. p. 160, 32 vocis *Λιστυρον* explicationi haec verba apposita sunt: *οὕτω Θεων ἐν ὑπομνήματι τῶν τοῦ β' αἰτίου*. In hoc multi et docti viri offenderunt alii *ἐν τῷ ὑπομν. τοῦ β'* alii alia mutantes. Equidem mutandum quidquam esse nego, sed intelligendum *τῶν τοῦ β' αἰτίου ποιημάτων* s. *ἐλεγείων*. Nam si complura quisque liber carmina comprehendit, recte dici poterat *ὑπόμνημα τῶν τοῦ β'*. Quocum altera eiusdem Theonis commemoratio consentit (p. 207, 46): *Οὕτω Θεων ἐν ταῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' αἰτίου Καλλιμάχου*, ut certe dici non poterat nisi singuli libri complura carmina continuerunt, quae Theon commentariis illustraverat ita ut quasi complura *ὑπομνήματα* ad unum librum scripsisset. Priori quoque loco *ὑπομνήμασι* mutemus necesse non est, cum iidem commentarii ut totum singulari numero *ὑπόμνημα* dici possint; ita enim Epaphroditi nonnisi *ὑπόμνημα* citatur.

possunt, ex hoc depromptas putamus, dico *Αἰγώσιον* et *Αἰδηφον* (fragm. 56 et 57).

Ἐξηγήσεις εἰς Πίνδαρον.

Commentarium in Pindarum perscripsisse Epaphroditum Eudocia l. c. tradidit. Cuius libri neque alibi fit mentio neque fragmenta aetatem tulerunt ne in scholiis quidem nostris Pindaricis, quibus 'ex iis Pindari commentatoribus, qui post Christi natales vixerunt, aliquid accessit' 1). Nihilo magis unde notitiam, qua careat Suidas, hauserit Eudocia, cognosci potest. Neque tamen iis de causis nostro librum illum denegaverim cum multos etiam praeter illos de quibus diximus, libros eum composuisse Suidae verba *συγγράμματα δὲ κατέλιπεν ἰκανά* extra dubitationem ponant. Neque hoc parvi videtur esse momenti, quod Eudocia hunc commentarium una cum Homericis nominat, ex quibus multa et insignia fragmenta hodieque extant.

Restat, ut de aliis duobus commentariis immerito ut puto nostro adscriptis dicam.

Commentarius in Theocritum.

Theocritum commentario ab Epaphrodito illustratum esse ex Etymologici vocis *ἀσπλάθου* notatione (fragm. 7) colligit Fritzschi (De poetis Gr. bucol. p. 33). Quod quamquam non est incredibile, omni tamen caret ratione certa. Neque enim quod ad eandem vocem *Ἀμύραντος* εἰς τὸν Θεόκριτον laudatur, haec est causa, cur Epaphroditi quoque explicationem, quae cum illa committitur, ex ipsius commentario quodam Theocriteo depromptam putemus. Ita enim saepissime in Etymologico explicationes ex diversis libris desumptae componuntur, cuius rei satis

1) Boeckh. praef. ad schol. Pind. p. XVIII.

cognitae exempla, quamvis permulta possim, enumerare supersedeo. Neque notatio ipsa, quae ex alius cuiusdam grammatici libro transcripta esse potest, ut commentarium Epaphroditum Theocriteum fuisse credas, cogit, sed hanc suam de vocis ἀσπλάθοσ originem sententiam multo verisimilius est in lexico illo eum exposuisse. Quid? Vox ἀτυμολογεί nonne vocare nos videtur ad lexicon illud, in quo origines potissimum vocabulorum sectatum eum esse videmus? Quod si veram est, per Orum ut Italiae sic haec explicatio in Etymologica fluxit.

Commentarius in Cratini Μαλθακούς.

Denique unde hauserit Graefenhanus (l. l. III. p. 257), quod Epaphroditum affirmat in Cratini Μαλθακούς commentatum esse, nescio, cum quem Herodiani locum ¹⁾ attulerit, ex eo id colligi non posse nemo non videat. Grammaticos, qui Cratinum commentariis illustraverunt, nullos alios nisi Callistratum Aristophaneum, Asclepiadem Myrleanum, Didymum Chalcenterum cognovimus.

3. Opuscula grammatica.

Eudocia l. l. haec tradidit: ἐγραψε περὶ γραμματικῆς κάλλιστα. Quibus verbis non indicem certi scripti grammatici significari, sed Eudociae ipsius vel auctoris, quem secuta sit, de libro vel si mavis de libris quibusdam grammaticis iudicium, quorum singulas inscriptiones aut ignoret aut enumerare supersedeat, facile quisque concedat. Itaque hoc tantummodo ex loco quem dixi concludere licet etiam eorum studiorum fructus, quae ad artem grammaticam pertinuerint, peculiaribus opusculis mandasse Epaphroditum. His autem libris quae argumenta persecutus sit,

1) Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 39, 25 Dind.: Εἰσὶ μέντοι οἱ καὶ διὰ τοῦ γ γράφουσιν ἐν τισὶν ἐν Μαλθακοῖς Κρατίνου παρεφύλαξε Σύμμαχος.

hodie vix sciri potest. Quae enim eius fragmenta ad res grammaticas pertinentia supersunt, omnia praeter unum (vid. frg. 60) in commentariis videntur sedes habuisse suas. Sed unum fragmentum, ubi de *ι* subscripto agitur, cum neque lexico neque commentariis inseri possit, probabile est huc esse referendum. Atque si invenimus veteres grammaticos, qui *περὶ ὀρθογραφίας* scripserint, de *ι* subscripto singulari industria quaerere solitos esse, quid est cur non *περὶ ὀρθογραφίας* accipiamus scripsisse Ephroditum?

III.

Fragmenta.

Λέξεις (κωμικαί).

1.

Schol. Theocr. Idyll. I, 115 "Οτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ (Σμύρνη, ἄλλη ἐν Ἰθάκῃ Ahrens.). „Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ“ (Od. v. 408). χαριέντως τοῦ Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ περὶ στοιχείων (leg. ἐν τῷ περὶ λέξεων κατὰ στοιχεῖον, vid. p. 9 sq.), ὡς Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς (πάσας Meinek.) κρήνας. ἀγνοήσας δὲ ὁ Κράτης μεταγράφει „ἐπὶ κρήνης μελανύδρου.“

Steph. Byz. p. 116, 8 M.: Δίδυμος ὑπομνηματίζων τὴν ἢ τῆς Ὀδυσσεύς φησὶν· „Ἀρέθουσαι δὲ εἰσιν ὀκτώ. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου τὴν αὐτὴν ὑπομνηματίζων φησὶν „ἄρω ἔστι τὸ ποτιζῶ, οὗ τὸ ἄρωδω παράγωγον, ἐκ τούτου ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω, ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λέγεται.“ Et. m. p. 138, 18: Ἀρέθουσα, ἡ πηγὴ. παρὰ τὸ ἄρωδω τὸ ποτιζῶ, ἄρω· ἢ ἢ ἢ ποτιζουσα ἄρωδην πᾶσας τὰς κρήνας καὶ τοὺς ποταμούς. Eandem sententiam sequitur Herodianus περὶ μον. λέξ. p. 13, 3.

Et. m. p. 148, 52 Ἀρράβων — ἢ παρὰ τὸ ραίβος, ραιβών. καὶ προσδήκη (προσδέσει V. Sorb., ἐμ-προσδέσει Gud.) τῆς α στερήσεως [μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ ρ Gud.] καὶ ἀποβολῆ τοῦ ι, ἀρράβων, ὁ μὴ συχωρῶν ραιβὴν γενέσθαι τὴν πίστιν τῶν συναλλατόνων. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Eadem et Gud. et Zonarae lexicon omisso tamen Epaphrodito auctore.

Hanc glossam ad Menandrum spectare etymologicum indicat versibus adiectis:

μικροῦ μὲν ἀρράβωνά με

ἔπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν (frg. CCXXIII ap. Mein.).

Et Gud. p. 81, 5 Ἄρσην, ἀπὸ τοῦ ἄρδω καὶ μέλλοντα τοῦ ἄρσην (leg. cum Sorb. μέλλοντος τοῦ ἄρσῶ ἄρσην vel τοῦ μέλλοντος ἄρσῶ ἄρσην), ὁ ἄρδων τὴν θῆλειαν τῆ γονῆ. Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ ἄρσι, πρακτικός γάρ (leg. ἄρσαι. Πρακτικός δὲ ducē codice Paris. ap. Bekk., qui praebet ἄρσαι. Πρακτικῶς δὲ) λέγεται ὁ ἄρσην κατὰ διάλεκτον, καὶ ἐτιμολογεῖται παρὰ τὸ ἔρδω, ἢ ὁ πρακτικός. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ γάμου καὶ συμβίωσης.

Totum locum transcripsi, quo facilis, quae sit Epaphroditi, quae Herodiani doctrina, cognosci possit. Apparet enim duas vocis ἄρσην origines in Etymologico datas esse, quarum altera eam a verbo ἄρδω altera atque Herodiani quidem ab ἔρδω derivat. Prioris autem duo derivandi modi sunt, alter a futuro ἄρσειν alter, cui favet Epaphroditus, ab aoristo ἄρσαι. Neque vero verba πρακτικός — διάλεκτον ad Epaphroditi sententiam pertinere possunt, sed ad alteram tantummodo Herodiani. Itaque

post ἄρσαι interpungendum et δὲ pro γὰρ legendum est.
 — Quam praebet etymologiam Eraphroditus, ea repetitur
 in sequenti etym. Gud. notatione: "Ἀρσῆν, παρὰ τὸ ἄρσαι,
 ὃ ἔστι ποτίσαι. τοῦτο δὲ διὰ τὴν γόνην. ἄρδω, ἄρσῆν." ean-
 demque agnoscit Aelius Serenus, Philonis περὶ πόλεων
 librorum epitomator, apud et. m. s. v. Ἀρσινόη— ἄρσαι γὰρ
 τὸ ποτίσαι. ἀφ' οὗ καὶ ἄρσῆν ὃ τὴν γυναῖκα ποτίζων τῆ
 σπορᾷ. οὕτω Σερίνος (Σερῆνος Kul.) ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν
 Φιλωνος.

4.

Et. m. p. 152, 48. Ἀσελγαίνειν — Ἐπαφρόδιτος
 δὲ παρὰ τὸ λέχος, λεχαίνειν, τὸ λέχους ἐπιθυμεῖν·
 καὶ κατὰ τροπὴν λεγαίνειν (ἐνθεν Ἀρχίλοχος „λέγαί
 (λέχαί. Ζονακ.) δὲ γυναῖκες“ ἀντὶ τοῦ ἀκόλαστοι)
 πλεονασμῷ ἐλεγαίνεω [καὶ συνηχοπῇ τοῦ ε addit Sturz.]
 καὶ συνδέσει πῆς α ἐπιτάσεως καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ
 ἀσελγαίνειν.

Eadem fere Zonaras, sed omisso Ἐπαφρόδιτος nomine.
 Verba ἐνθεν — ἀκόλαστοι non sunt nostri grammatici, sed
 ab etymologici auctore apposita; Zonaras iis interpositis
 ad Eraphroditi explicationem revertitur hisce verbis: λε-
 γαίνειν οὖν, καὶ πλεονασμῷ κ. τ. λ.

5.

Et. m. (cod. Paris. 2630 ap. Bekk.) s. v. Ἀσκα-
 λαβώτης, ζωφύιον εοικὸς σαύρα, ἐν τοῖς τοίχοις ἀνέρ-
 πον τῶν οἰκημάτων. παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως
 καὶ (μετὰ conl. Sturz.) τοῦ βῶ ῥήματος, ἀκαλαβώτης,
 καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ [ἀσκαλαβώτης]. ἢ ὅτι ἀσχάλ-
 λουσα τῇ Δήμητρι ἐπεβόησεν ἢ μήτηρ αὐτοῦ (ἢ Δη-
 μήτηρ ἐπεβόησεν ἢ μερ αὐτοῦ ap. Cram. Anecd. IV.
 p. 20), ἀσχαλαβώτης, τροπῇ τοῦ χ εἰς κ [ἀσκαλαβώ-
 τας add. ex Gud.] οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Priorem partem et. Gud. p. 84, 10 et Lex. Angel. p. VI (ed. Ritschel. in lect. catal. Bonn. 1846—47) mutilatam habent, sed in altera parte, quae est Epaphroditī, cum et. m. consentiunt. Pro τῆ Δημήτρι ἐπεβόησεν ἡ μήτηρ legendum putat Bekkerus τῆ Μίσμη ἐπεβόησεν ἡ Δημήτηρ. — Glossa spectat fortasse ad Aristoph. Nubb. 170.

6.

Et. m. p. 155, 35 Ἀσκολιάζω. ἀσκολιάζειν ἐστὶ τὸ ἴστασθαι ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενον ἢ στεροῦμενον τῶν κατὰ φύσιν. Εἰρηται παρὰ τὸ σκῶλον, ὃ ἐστὶ σκόλοπα, τὸ (sic. St. pro τῶ) ἐνὶ ποδὶ ἄλλεσθαι ἀπὸ τῶν πατούντων σκόλοπα καὶ χῶλεόντων. ὅπερ Ἐπίχαρμος ἐν Πέρσαις σκολοβαδίζειν (sic. Grasberger. pro σκολοβατίζειν) φησί. Σκολιάζειν οὖν καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσκολιάζειν. Τινὲς δὲ οὐ πλεονασμὸν ἠγοῦνται τὸ α, ἀλλὰ παρὰ τὸν ἀσκὸν γεγονέναι (Sic. Grasb. pro γέγονε. — λέγουσι γεγονέναι V.). Κυρίως γὰρ ἀσκολιάζειν λέγεται τὸ ἐπὶ ἀσκῶν ἄλλεσθαι. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Hunc locum, de quo iam supra dixi (p. 11), transcripsit Phavorinus in Eclog. ap. Dind. Gramm. Gr. vol. I. p. 126, 17) omisso Epaphroditī nomine. Cui noster significationi favet, hanc esse propriam docent et ipsi Eustathius ad Hom. Od. x 47 (p. 1646, 20), cf. ad § 463 (p. 1769, 46), Hesychius s. v., Harpocration (cod. Marc.) p. 37, 20 ed. Bekk. Philemon p. 276 ed. Osann. Schol. Arist. Plut. 1130, unde Suidas s. v. ἀσκὸς Κτησιφῶντος. Schol. Plat. Symp. c. 15 (p. 190 D). Schol. Hes. Opp. 366. Eandem commemorat Pollux IX, 121 ed. Bekk. Huc etiam pertinet Virgilii illud 'unctos saliere per utres' (Georg. II, 394) et Hygin. Poet. astron. II, 4. — Nonnisi priorem etymologiam vide apud Tim. Lex. Platon. p. 52a. Phrynichum

in Bekk. Anecd. Gr. I. p. 24, 15. Synag. λέξ. χρησμ. in Bekk. l. l. I. p. 452, 18. cf. Poll. II, 194.

7.

Et. m. s. v. Ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης. Νίκανδρος (leg. Θεόκριτος St.)¹). Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομείονται' (Theocr. Id. IV. 57). Παρὰ τὸ σπῶ, σπάλαθος καὶ ἀσπάλαθος. Οὕτως Ἀμάραντος εἰς τὸν Θεόκριτον²). Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ σπαλιεύειν ἐτυμολογεῖ, ὃ ἐστι ξύειν.

Verba οὕτως — ξύειν Bekkerus excerptis e cod. Paris. Eadem leguntur apud et. Gud. p. 84, 26 et lex. Angel. p. VII R., quae post ξύειν addunt ἢ ἢ σπάλαθος καὶ ἀσπάλαθος (ἀσπάραθος Gud.).

8.

Et. m. s. v. Βάκηλος — Ἐπαφρόδιτος δὲ (Sic recte rest. Gaisf.) τὸν αἰδοῖον μὴ ἔχοντα (sc. βάκηλόν φησι). κήλων γὰρ τὸ αἰδοῖον ἔνθεν (ὄθεν V.) καὶ κήλων ὁ ὄνος ὁ συνουσιαστικός, ἢ ἢ ἀκηλος καὶ πλεονασμῶ τοῦ βῆτα, βάκηλος, ὡς ῥόδον βρόδον.

Eadem significatio legitur in Λέξ. ῥητορ. ap. Bekk. Anecd. Gr. I. p. 222, 4: Βάκηλος ὁ κατὰ θεοῦ μῆνιν ἀπόκοπος. Phryn. Epit. s. v.: Βάκηλος — σημαίνει γὰρ ὁ βάκηλος τὸν ἀποτειμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθυνοὶ καὶ Ἀσιανοὶ Γάλλον καλοῦσιν.

9.

Et. m. p. 186, 2 Βαλανεῖον — Ἄλλ' ἔστιν εἰπεῖν,

1) Nomina propria haud raro in Etymologicis permutata esse multis exemplis docuit Gaisf. ad Hesiod. Theog. 709.

2) Sic Et. Gud. eademque iam Bast. (comment. pal. p. 806 ed. Schaeef.) restituit pro εἰς τὸ Θεόκριτος.

ὅτι ἀπὸ τῶν βαλάνων εἴρηται. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βαλάνους εἶχον ἔθος ὑποκαίειν (ἀποκαίειν St.). παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὖειν τουτέστι τὰς δρυῖς. οὕτω γὰρ καλοῦνται οἱ (leg. αἰ) δρυῖς, καὶ ἄλλο τι φυτόν. Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ αὖω τὸ σημαῖνον τὸ καίει „ἴκα μῆποθεν ἄλλοθεν αὖοι.“ (Höm. Od. ε 490).

Αἱ δρυῖς legendum est, ut praecedit τὰς δρυῖς, quamquam non sum nescius etiam masc. gen. in usu fuisse imprimis apud Peloponnesiacos, ut docet Schol. Arist. Nubb. 401, et apud posteriorum temporum scriptores. — Eraphroditus, quippe cuius explicatio illi ‘παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὖειν τ. τ. δρυῖς’ opposita sit, eos secutus esse videtur, qui teste Suida (s. v. Βαλανειομφάλος) βαλανέον dixerunt „διότι τὰς βαλάνους ἐσθίοντες τὰ κελύφη ἔκαιον.“ Βαλανεῖον a βάλανος derivant etiam Zonar. et Harpocr. (cod. Marcian. 444) s. v. — Spectat fortasse nostri explicatio ad Arist. Plut. 535.

10.

Et. m. p. 260, 28. Δείκελον — Ἐπαφρόδιτος δὲ λείπειν τὸ εἰρησι κατ’ ἀρχάς· ἰδείκελον, τὸ τὴν ἰδίαν ἐκάστου ἐμφαῖνον ὁμοιότητα.

Vera derivatio praecedit: ‘ἀπὸ τοῦ δείκω [τοῦ σημαίνοντος Gud.] τὸ δεικνύω γίνεται δέικελος (leg. δείκελον)’ quae eadem legitur apud Zonar. s. v.

11.

Et. m. p. 262, 34. Gud. p. 136, 46. Lex. Angel. p. 22 R. Δεῖπνος — Ἐπαφρόδιτος δὲ παρὰ τὸ δάπτω, δάπτον, καὶ δάπνον, δέπνον καὶ δεῖπνον, κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν.

Neque dissentit Zonaras, nisi quod verba κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν omisit. Recte hoc loco Eraphroditus unus inter omnes grammaticos veteres vocibus δεῖπνον ἐξ

ὁμοίαν eandem esse radicem observavit (de qua re cf. G. Curtium Grundz. d. griech. Etym. I. p. 198 sq. p. 92).

12.

Et. m. p. 489, 5 Κάνναθρον: Δίδυμος τὴν πείρινθον [ἐκ ῥίπων add. cod. Paris. 2638] πλεκουμένην λέγει ῥίπινθον, καὶ κατὰ ἀντιθεσιν πείρινθον. τοῦτο δ' ὑπὸ Ξενοφῶντος καλεῖσθαι κάνναθρον. ἐπεὶ καὶ κάνη (κάννη V.) ἢ ψιάθος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Ὄρος.

Eadem fere excerpit e Cod. Paris. 2636 Cramer. (Anecd. Paris. IV. p. 64, 23) et praebent auctorum nominibus omissis Schol. Hom. Il. 2 190 et Eustath. ad h. l. Didymi explicatio e lexico eius comico deprompta repetitur p. 668, 23 s. v. Πείρινθος, quocum loco consentit Zonaras s. v.; ubi Tittmannus nisus loco Apollon. III. v. 872 casum rectum πείρινθος damnat, quem agnoscere videantur etym. et Hesychius¹⁾, quod nihil aliud sit nisi genitivus a πείρινς, ut πείρινθα (Hom. Il. 2 190. 267. Od. 2 131. Eust. p. 1244, 37. 1777, 10) accusativus. — κάννη, non κάνη, legi iubet Schefferus (de re vehicul. I. 7. p. 69) „ut appareat ex eo κάνναθρον oriri.“ Atque ita cod. V. habet neque aliter legimus p. 154, 34 s. v. Ἀσκανίτης; ubi illa repetuntur: εἴρηται δὲ παρὰ τὴν κάννην (οὕτω δὲ ἐκάλουν τὴν ψιάθρον). — Formam ψιάθος (Arist. Ran. 567, Lysistr. 921. 925) formae ψίεθος praefereendam vel unam rectam esse docent Moeris Attic. et Phryn. s. v., ubi vide interpp.

13.

Et. m. p. 302, 33 Κελητίζω — Κέλης δὲ λέγεται παρὰ τὸ δυσκελισμένον τινα καθῆσθαι εἰς αὐτόν. οὕτως Ἐπαφρόδιτος, ὡς λέγει Ὄρος.

Eadem affert Eustath. ad Il. O 680 iisdem verbis, nisi

1) Nec non Apollonius in Lex. Hom. p. 129, 18 Bekk. 'πείρινθα' & λέγομεν πείρινθα.

quod pro Eraphroditū et Ori nominibus dicit φασί. Neque dissentit Zonaras p.1185: Κέλης· ὁ μονάμπυξ ἵππος καὶ δρομικός. ἐφ' οὗ κάθηται τις διεσκελισμένος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. cf. p.1199: Κέλητίζειν· τουτέστι διεσκελισμένος καθῆσθαι.

14.

Et. Orion. p. 125, 22 Πέπλος· κατὰ συγκοπῆν, περιπελός τις ὦν, ὁ περὶ τὸν φοροῦντα περιπελόμενος καὶ περιειλούμενος, καὶ ἀποβολῆ τοῦ ρ (ρι recte Larcher.) πέπλος καὶ [συγκοπῆ add. Larch.] πέπλος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Huius etymologiae Eraphroditus non erat parens, quippe quae iam in Apollon. lex. s. v. πέπλος (p. 130, 4 Bekk.) invenitur: — καὶ ἐστὶ κατὰ τὸ ἔτυμον ἐν συγκοπῆν περίπελος, ὁ περὶ ὄλην τὴν φοροῦσαν πέλόμενος, τουτέστι γινόμενος. Fortasse hoc quoque loco Archiam magistrum secutus est ut in frg. 43. Eadem fere, quae Orion, dat Et. m. p. 661, 43 omisso tamen Ἐπαφρόδιτος nomine. A πρέπειν derivat Eustath. ad Od. η 38 (p. 1570, 55). — De usu huius vocabuli Photius (Lex. p. 412) haec dicit: Πέπλος· περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνῶν τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις, οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἐστὶν ἡ μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

15.

Schol. Arist. Equit. v.1158 (1147) Ἀντὶ δὲ ψήφων ταῖς χοιρίναις οἱ δικασταὶ ἐχρῶντο. αὐταὶ δὲ κόγχαι τινές εἰσιν, ὡς φησὶν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς λέξεσιν. Eadem repetuntur ad Vesp. 352 (332): ἐν τῷ τῶν Ἰππέων δράματι εἴρηται, ὅτι χοιρίναις ἐχρῶντο πρὸ τῶν ψήφων οἱ δικασταί. ἦσαν δὲ κόγχαι τινές, ὡς φησὶν Ἐπαφρόδιτος ἐν ταῖς λέξεσιν.

Quae conchae accuratius definiuntur apud Poll. 8, c. 1.

‘Πάλαι γὰρ χοιρίναις ἀντὶ ψήφων ἐχρῶντο, αἵπερ ἦσαν κόγχαι θαλάττιαι.’ itidemque apud Suidam s. v. χοιρίναι.

Hypomnema in Homeri Iliadem.

16.

Steph. Byz. p.412, 19 ed. Meinek. Λαπίθη, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς, ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Περιφάντος.

Spectare videntur haec ad Il. A 266, ad quem locum etiam scholiasta et Eustathius de Lapitha quidam agunt, quem Apollinis et Stilbae nymphae filium esse dicunt, id quod uterque repetit ad M 125.

17.

Schol. ad B 8: Βάσκ' ἴθι — Ἡρωδιανὸς μὲν τὸ ἴθι ἐνεσιῶτά φησιν εἶναι, Ἐπαφρόδιτος δὲ ἀόριστον ABL.

Sic hunc locum restitui, librorum lectiones corruptae sunt: φησι τα ἴθι ἐνεσιῶτα νῦν — ἀόριστον ap. Villois., ἐνεσιῶτος νῦν — ἀόριστον ap. Bekk., ἐνεσιῶτος φησὶ νῦν Bachm., ἐνεσιῶτος φησὶν εἶναι Wassenb., ἐνεσιῶτα φησὶ νῦν Matrang. Anecd. Gr. p.454.

18.

Schol. ad B 35: Ἀπεβήσετο· εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατατικοῦ [διὰ τοῦ ε γραπτέον, εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπέβη ἀόριστου add. ex conji. Bekk.] διὰ τοῦ α γραπτέον, ἀπεβήσατο. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. A.

Alterum ad h. l. scholion Zenodoti praeeptum dat: ὁ μὲν Ζηρόδοτος διὰ τοῦ ε γράφει, ὁ καὶ ἄμεινον. οἱ δὲ ἄλλοι διὰ τοῦ α. De forma ἀπεβήσετο exponunt. et. m. p. 120, 23 et Zonar. p. 280.

19.

Steph. Byz. p.401, 12 M: Κῶπαι, πόλις Βοιω-

τική· Ὅμηρος „Κώπας Εὐτρησίν τε“ (II. B 502). ἀπὸ Κωπέως τοῦ Πλαταιέως (Ἀπαταλέως West.) τοῦ Ὀρχηστοῦ τοῦ Ποσειδῶνος. ὁ πολίτης Κωπαίτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ Κωπαῖος, ὡς Ἀθηναῖος, Ἀθηναίτης.

Ex hoc igitur Stephani loco fluxerunt, quae affert Eustathius (ad II. B 502. p. 267, 32): Αἱ δὲ Κώπαι ἀπὸ Κωπέως ἢ Κωπεῶνος οὕτω καλοῦνται, τῆσδε Ὀρχηστοῦ (sic) ταύτης ὁ πολίτης Κωπαίτης. περι αὐτῆσ δὲ καὶ ἡμῆν μεγάλη Κωπαίς, ἐν ἣ ἐγγέλεις ἀγαθαί.

20.

Steph. Byz. p. 287, 21 M: Εὐτρησίς, κώμη [Βοιωτίας]· Ὅμηρος „Κώπας Εὐτρησίν τε“ (II. B 502) — ἐλλήθει δὲ Εὐτρησίς διὰ τὸ πολλαῖς αὐτῆν πρότερον τρήσασθαι ῥύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος.

Pro τρήσασθαι coniicit Meinekius χρῆσασθαι. Verisimilius est Stephanum ipsum scripsisse τετρηῆσθαι. Ita enim qui hunc locum transcripsit (sed ex integro Stephano) Eustathius ad Hom. l. c. habet: ἐκλήθη δὲ οὕτω διὰ τὸ πολλαῖς αὐτῆν ὑμνητομίαις οἰοῖται συνετρηῆσθαι τεμνομένην εἰς ἀμφοδούς συχνάς. τετρηῆσθαι etiam ap. et. m. p. 399, 17 legitur quamquam alia vi: Εὐτρησίος παρὰ τὸ τετρηῆσθαι τὸν Ἀπόλλυκον, ὁ Εὐπόλις σκώπτει.

21.

Steph. Byz. p. 314, 15 M. Θίσβη, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος „πολυτρήωνά τε Θίσβην.“ (B 502). ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσσωπῶ. λέγεται καὶ πληθυντικῶς. ὁ πολίτης Θισβαῖος. καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος, καὶ τὸ ἐπίνειον περισσεῶν πλήρες.

Unde Eustathius ad II. l. c. (p. 268, 10): ὁ δὲ λιμὴν τῶν Θισβαίων καὶ τὸ ἐπίνειον ἔχει, φασί, πλήθος περισσε-

ρῶν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. Quae sequuntur transcripsit Eustathius ex Strab. XI. p. 411, ubi praeter alia haec leguntur: ἐπίνειον δ' ἔχει (sc. Θίσβη) πετρωῶδες περιστερῶν μεστέκ, ἐφ' οὗ φησιν ὁ ποιητὴς „πολυτροφῶνκά τε Θίσβην.“

22.

Steph. Byz. p. 167, 22 M. Βῆσσα, πόλις Λοκρῶν. Ἡρώδιανός δι' ἐνός σ γράφει, Ἀπολλόδωρός δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος καὶ Ἡρακλέων διὰ δύο. „Βῆσσαν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς.“ (B 532).

Erravit igitur Eustathius ad Il. l. c. qui agens de urbe Bessa Herodianum dicit duobus σ eam scripsisse, nam urbis nomen 'Βῆσα', appellativum nomen 'βῆσσα' ille scripsit. cf. Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 39. Herodiani doctrina latere videtur alio Eustathii loco: Βῆσαν; δὲ (urbem Loccorum) δι' ἐνός σ λεγομένην. καὶ τινὰς πρὸς διαστολήν τῆς ὀρεινῆς βήσσης. Neque dissentit Zenodotus, ut tradidit scholiasta A ad Hom. l. c. — Cum Epaphrodito consentit Strab. IX. p. 426, qui Bessam illam ab Homero commemoratam duobus σ scribi iubet. cf. etiam et. m. p. 196, 46. Zonar. p. 386. Hesych. s. v. Apollon. lex. Hom. p. 51, 19 Bekk. — Heracleon num Epaphrodito teste hoc loco ad partes vocatus sit, discernere non ausim, quoniam passim in scholiis Homericis occurrit. Colligas illud ex eo, quod et aliis locis noster eiusdem Heracleonis auctoritatem secutus sit. cf. p. 13.

23.

Steph. Byz. p. 480, 9 M. Νῶρακος, πόλις Παννονίας. ὁ πολίτης Νῶράκιος, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς φησιν, ὅτι γίνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστιν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ „νῶροπα χαλκόν“ (B 578). καὶ θηλυκὸν Νῶρακία καὶ οὐδέτερον Νῶράκιον.

Haec verba in Suidam delapsa erant, ubi s. v. *Νῶροψ* haec legebantur: οἱ μὲν ἐτυμολόγοι παρὰ τὴν στέρησιν τοῦ ὄραϊν. ἀμαυροῖ γὰρ φασὶ τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρά, καὶ διαχεῖ, ὡς τε νῶροψ χαλκός, ὃ μὴ ἐὼν ὄραϊν εἰς αὐτόν. Ἐπαφρόδιτος δὲ ἑωρακῶς (sic vulg., εὐρηκῶς Hemsterh., εἰρηκῶς fortasse legendum est) *Νῶρακον*, πόλιν *Παννονίας*, ἧς ὁ πολίτης *Νῶακίος* γίνεσθαι ἱστορεῖ ἐν *Παννονία σίδηρον*, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστιν, ὅθεν καὶ νῶροπά φασιν εἰρησθαι χαλκόν, ὡς εἴ τις εἴποι *Νωράκιον*. Quae verba Bernh. suo iure delevit; desunt etiam in codd. AV. Cum hoc loco Kuster. comparavit Clem. Alex. Stromat. I. p.225: *Νῶροπες* (ἔθνος ἐστὶ *Παιονικόν*, νῦν δὲ *Νωρικοὶ* καλοῦνται) κατειργάσαντο χαλκὸν καὶ σίδηρον ἐκδέθηραν.

24.

Steph. Byz. p. 237, 3 M. *Δουλίχιον* — ἐλέγοντο καὶ οἱ ἐν τῷ *Δουλιχίῳ* Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος παρατιθεὶς τὸν Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον οὕτως.

Spectat haec observatio ad B 625, ad quem locum Eustathius (p. 305, 36) haecce: ὁ δ' αὐτὸς γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι οἱ τῆς Ἐχινάδας οἰκοῦντες Ἐπειοὶ ἐλέγοντο. οὕτω δέ, φασὶ, καὶ Ἀρίσταρχος ἐκδέχεται καὶ ἕτεροι. vid. Lehrs. Arist. p. 236. cf. Strab. X. p. 455 sq. 459.

25.

Steph. Byz. p. 290, 10. Ἐφύρα — ἐστὶ καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κράννου (sic Mein.) λεγομένη, ὡς φησι Κινέας ὁ ῥήτωρ [ἐν] β' περὶ Θεσσαλίας καὶ Ἐπαφρόδιτος.

Vulgo legitur ὡς φησι Κινέας ὁ ῥήτωρ καὶ Ἐπαφρόδιτος. δευτέρα περὶ Θεσσαλίαν (β' περὶ Θεσσαλίας cod. Rehdig.). Meinekius hunc locum sic restituit ut supra scripsit, nisi quod ἐν praepositionem addidi. Ex eodem Cinese libro fluxerunt, quae leguntur s. v. *Λωδώνη* p. 247, 7 M. — Eraphroditum verisimile est hoc dixisse ad B 659. Eustath. p. 933, 23: "Οτι δὲ ἦν καὶ Ἐφύρη ἢ καὶ Κραννῶν λέ-

ιένη, ἀφ' ἧς οἱ ῥηθέντες Κρανώνιοι, ἡ ἱστορία λέγει. cf. idem ad Od. α 260, ad quem locum recurrit in com-
mentario ad Dion. Perieg. p. 175 ed. Bernh.

26.

Et. m. p. 191, 36 Βατία — Ἐπὶ δὲ τοῦ τόπου
εαφρόδιτος φησιν. ἀπὸ τοῦ πατῶ, πάτος. καὶ
ὁ τοῦ πάτου τῶν ἵππων. τοὺς γὰρ ἐν ταῖς ὁδοῖς
ιούς τε καὶ συνεχεῖς. τριμμους πάτους ἔλεγον.
τος οὖν πάτεια· καὶ πλεονασμῶ τοῦ ι πατία,
[τροπῆ τοῦ π εἰς β] Βατία. Ἔστι δὲ τόπος ἐν
πεδιάδι τῆς Ἰλιάδος. Ὀμηρος· „τὴν ἦτοι ἀνδρες
τίαν κικλήσκουσιν.“ (B 813).

Homeri versum, ad quem explicatio nostri spectat,
mologici auctor, non Epaphroditus ipse apposuit. Eadem
mologia extat apud Steph. Byz. p. 160, 18 „Βατία
(κέκληται) ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων ἦγον τῆς τροφῆς,
πῆ τοῦ π εἰς β,“ procul dubio ex Epaphroditeo com-
mentario deprompta. Scholiasta et Eustathius eam ignorant.

27.

Steph. Byz. p. 239, 23 Δρυόπη, πόλις περὶ τὴν
μόνα. γράφεται καὶ Δρυόπα. ὁ πολίτης Δρυοπαῖος,
Ἡρόδωρος, ὃν παρατιθέσιν Ἐπαφρόδιτος.

Huc retuli hoc fragmentum, cum verisimile sit Epa-
phroditum observationem illam dedisse ad B 560, ubi de
rmione et Asine, Dryopum urbibus, ei agendum erat.
od eo facilius tibi persuadeas, si quae dat Eustathius
h. l. (p. 287, 6) contuleris (λέγει δὲ (ὁ γεωγράφος) καὶ
Ἀσίγη καὶ Ἐρμιῶν Δρυόπων οἰκτῆριον). (cf. Strab. VIII.
373. IX. p. 434).

28.

De urbe Ἀώριον explicationem quandam Epaphroditum
disse haud improbabili coniectura colligit Meinekius ad

Steph. Byz. p. 252, 5, ubi Stephani de hac urbe explicatio maximam quidem partem mutilata est, quod folium codicis abscissum est „ita ut extrema tantum linearum verba manserint.“ Lineae cuiusdam reliquias *δίτος* supplet Mein. nomine *Ἐπαφρόδιτος*, recte ut mihi videtur, cum saepissime hunc ad urbes ab Homero commemoratas Stephanus ad partes vocaverit, haec autem Stephani notatio ita incipiat: *Δώριον, πόλις μία τῶν τριῶν, ὧν Ὅμηρος μνημονεύει· καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δώριον*. Dixit igitur Eraphroditus de hac urbe ad II. B 594. Quid autem docuerit, id scire fortuna nobis invidit.

29.

Steph. Byz. p. 410, 18 *Λάμψακος* — *Ἐπαφρόδιτος δὲ Πιτύειαν ὑφ' Ὀμήρου ταύτην κληθῆναι διὰ τὸ πιτύων ἔχειν πληθός, Λαομεδόντειαν καλουμένην.*

Schol. BL ad II. B 829 *Πιτύειαν*: *διὰ τὸ πληθὸς τῶν ἐν αὐτῇ πιτύων.* Strabo (XII. p. 565. XIII. p. 587 sq. 602) *Πιτύαν* sive *Πιτύειαν* hanc urbem dicit, unde Eustath. ad Hom. B 829 (p. 355, 41) deprompsit sua.

30.

Hom. Epimer. ap. Cram. Anecd. Gr. s. v. *Ἀλιζῶνες* (leg. *Ἀλιζῶνες*): (II. B 856) — *Ἐπαφρόδιτος δὲ ἀλαζονίας (ἀλαζόνας Mein. ad Steph. Byz. p. 74) τινὰς εἶναι αὐτοὺς ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τῆς χώρας ἐπληρωμένους. τοῦ ἄλφα εἰς τὸ ἰῶτα τραπέντος.*

Ex Eraphroditeo igitur commentario fluxerunt, quae Steph. Byz. p. 74, 3 M. habet: *Ἀλιζῶνες* — *ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλοίου κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι οὕτως ὠνομάσθησαν*, unde iisdem verbis transcripsit Eustath. ad Hom. l. c. (p. 363). Praecedit ap. Cram. l. c. vulgaris derivatio (ab *ἄλς* et *ζώνη* vocibus petita), quod veriloquium *agnoscit*. Methodius ap. et. m. p. 64, 1, et quod legitur in

et Gud. p. 35, 3, Zonar. lex. p. 120. Lex. Anon. ap. Sturz. p. 618, 22. cf. Strab. XII. p. 549 sqq.

31.

Steph. Byz. p. 696, 14 Χρυσαιορίς — Ἐπαφρόδιτος δὲ τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαιορίδα λέγεσθαι.

Spectat ut videtur haec Eraphroditi observatio ad II. B 867, ad quem locum etiam Eustathius multa de Caria disputat. Quod ad rem pertinet, cf. Strab. XIV. p. 660.

32. 33.

Et. m. p. 221, 31 Γάργαρος, πόλις τῆς Ἰδης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ κειμένη, ἣν κατέκτισαν Λέλεγες. ἐξ ἧς διὰ τὸ κρυῶδες ὑποκατέβησαν οἱ Γαργαρεῖς καὶ ᾤκησαν αὐτὴν (ἄλλην Mein.) ὑπὸ πεδίον Γάργαρον. ἐκείνη δὲ ἐρημωθεῖσα, καλεῖται παλαιὰ Γάργαρος. ὠνόμασθαι δὲ (ὠνομάσθη Zon.) ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, ὡς δηλοῖ Νυμφίος ὁ φιλόσοφος¹⁾. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι δ' Ἰλιάδος (ad v. 48) παρατιθέμενος Κλείταρχον Αἰγινήτην λεξικογράφον.

Hunc locum suppleas ex Steph. Byz., qui sua ex nostro Eraphrodito hausit quamquam auctorum reticens nomina, quae Zonaras quoque omisit (p. 420 s. v.), 'ὠνομάσθη δ' ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, τοῦ ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἐν Λαρίσση' (p. 199, 1 M.), quae verba paullo melius scripta in Suidam ita illata erant: ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός καὶ Λαρίσσης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, deleta a Gaisfordo, quem secutus est Bernh. vol. I. p. 1072. — Cum hoc fragmento coniunctum erat, ni fallor, alterum ap. Steph. Byz. et Zonar. II. cc.: Ἐπαφρόδιτος δὲ φησιν, ὅτι ἡ (εἰ Zon.) μὲν πόλις Θηλυκῶς λέγεται, τὸ δ' (δὲ Zon.) ἀκρωτήριον οὐδέτερος (οὐδέτερον Zon.). Ex Stephano derivata sunt, quae habet Eustath. p. 986, 45. Neque dissentiunt schol. BL ad

1) Νύμφις ὁ ἱστορικός recte susp. Sturz.

Π. Ξ 292 Γάργαρον: τὸ ἄκρον Γάργαρον, ἡ δὲ πόλις Θηλυκῶς, (καὶ οἱ πολῖται Γαργαρεῖς. Quod cum a schol. ad Ξ 292 allatum sit, dubitari possit, utrum ad eum locum hanc alteram observationem vel, quod mihi verisimilius est, cum priori illa coniunctam ad Θ 48 dederit Eraphroditus.

34.

Schol. BL ad Π. Α 823: 'Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηοὶ μελαίνῃσι πεσέονται')· δύναται τὸ πεσέονται καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ τῶν Τρώων νοεῖσθαι, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος.

Eustath. ad h. l. (p. 886, 41): πεσέονται τουτέστι πρὸς αὐταῖς ἀναιρεθήσονται ταῖς ναυσίν. ἕτεροι δὲ τοῦτο περὶ τῶν Τρώων νοοῦσιν, ὡς αὐταῖς ἐμπεσοῦνται ταῖς ναυσίν οἱ Τρῶες, ὃ ἔστι προσρηξοῦσι διώκοντες τοὺς Ἕλληνας.

35.

Schol. BLV ad Π. Α 832 δικαιοτάτος Κενταύρων: φιλοξενώτατος. δίκαια γὰρ τὰ ξένια. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Eustathius p. 886, 53: Ἐπαφρόδιτος δέ, φασι, τὸ δικαιοτάτος Κενταύρων ἀντὶ τοῦ φιλοξενώτατος νοεῖ. δίκαια γὰρ φησιν τὰ ξένια.

36.

Schol. BLV ad Π. Ν 599. Οἶος ἄνωγ. — πολλὰ δὲ δηλοῖ τὸ ἄνωγ, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος.

Plenam puto explicationem Eraphroditicam extare apud Eustath. ad Od. α 444 (p. 1429, 9): Ἄνωγ δὲ οἶος, τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα. οὐ τὸ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνθηρόν, ἐκ μεταφορῆς. ἄνωγ γὰρ κυρίως τὸ ἄνθος παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἢ δὲ τι ἀποπνεῖ. ὡς γὰρ εἶδω εἶδωλον κατὰ πρόσληψιν σι λαβῆς, οὕτως ἄω ἄνωγ. ἐκ τούτου δὲ πολλὰ τῶν ἀνθηρ πραγμάτων καλοῦνται. οἷον τὸ ἀπὸ λίνου κάλλιστον ἔργ λίνιοιο λεπτόν ἄνωγ λέγεται. ἤγουν λίνου ἀπάνθισμα. οἶος ἄνωγ ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπάνθισθέν. οὕτω δὲ οἶος ἄνωγ ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπάνθισθέν. οὕτω δὲ οἶος ἄνωγ ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπάνθισθέν. οὕτω δὲ οἶος ἄνωγ ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπάνθισθέν. οὕτω δὲ οἶος ἄνωγ ὁμοίως, τὸ ἐξ ἐρίων ἀπάνθισθέν.

ὑπνον ἀωτεῖν ἐν Ἰλιάδι, τὸ ὑπνοῦν ὑπνον ἤδὺν καὶ ἀφρόν-
 τιδα καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνθηρόν. καὶ τις δὲ τῶν συγγραφέων,
 ἄκρον ἄωτον ἐν λόγοις φησί, τοὺς ἐν λόγοις οἶον ἀνθοῦντας
 καὶ Θεόκριτος τοὺς Ἀργοναύτας „θεῖον ἄωτον ἡρώων“ (Id.
 XIII, 27) φησί. Καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν μουσικὴν ἐπιστήμην
 ἦτοι λυρικὴν ‘μουσικῆς ἄωτον’ (Ol. 1, 15) λέγει. καὶ ‘πατέρων
 δὲ ἄωτόν’ φησι. καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Haec redolent Epaphroditum doctrinam et propter etymologiam prioris par-
 tis et propter alterius coacervata exempla (cf. imprimis
 frg. 37). Quod si recte disputavi, ambigi potest, utrum
 ad eum locum, quo a scholiasta, an ad eum, quo ab Eu-
 stathio citatus sit, dixerit illud Epaphroditus. — Veterum
 de hac re sententias vide ap. et. m. p. 53, 53. 117, 45. et.
 Gud. p. 11, 30. 29, 56. 102, 32. Zonar. p. 368 s. v. Apollon.
 Lex. p. 50, 15 Bekk. Synag. λέξι. χρησμ. ap. Bekk. Anecd.
 Gr. I. p. 476, 20. Suid. s. v. Athen. XI. p. 783 A. Philet.
 Gloss. s. v.

37.

Schol. V ad Il. O 7: “Ὅτι καὶ πρὸς τὸ πρῶτον
 ὑπαντᾷ ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐν τῷ „ἀρχοὺς αὖ νηῶν
 ἐρέω νῆάς τε προπάσας. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως [καὶ
 Ληϊτός ἤρχον“ (Il. B 493 sq.). „Ἀμφίμαχος] καὶ
 Θάλπιος, υἱὲς ὁ μὲν Κτεάτου.“ (B 620 sq.). „Ἀθη-
 ναίη τε καὶ Ἡρη. ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι
 εἶπεν.“ (Il. Δ 20. 22). καὶ ἄλλα πολλὰ τίθησιν ὁ
 Ἐπαφρόδιτος.

Verba καὶ — Ἀμφίμαχος librarii cuiusdam culpa ommissa
 addidi. Librarius enim a priori καὶ ad posteriorem καὶ
 delapsus duo exempla falso in unum contraxit. Initio
 legendum esse videtur πρὸς τὸ πρῶτον πρῶτον ὑπαντᾷ κ. τ. λ.
 — Recte hoc loco observavit Epaphroditus, in errorem
 autem incidit schol. A ad h. l. „ἢ διπλῆ, ὅτι πρὸς τὸ δεύτε-
 ρον πρότερον ἀπήνησεν.“

Steph. Byz. p. 552, 15 Σαμάρεια — καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐμήκυνεν, ὃ δ' Ἀντίοχος Σαμαρείτης.

Nullus dubito, quin ad Il. O 110—112 hoc dixerit Eraphroditus, ubi schol. BL haecce: φασὶ δὲ τὸν Ἀσκάλωφον εἰς Ἑβραϊδα τεθάρθαι γῆν. διὸ καὶ Σαμάρειαν καλεῖσθαι διὰ τὸ σῆμα, ὃ Ἄρης ἐποίησεν. Haec derivatio nitebatur epigrammate quodam, quod extat ap. et. m. p. 708, 7 Σαμάρεια, πόλις. εἴρηται ἀπὸ τοῦ σήματος τοῦ Ἄρεως. ὅτι ἐν αὐτῇ Ἄρης Ἀσκαλάφω τῷ υἱῷ τύμβον ἔχωσεν, ἐν ᾧ καὶ ἐπέγραψε τοῦτο·

‘Σῆμ’ Ἄρεως ἔτυμον βεβοημένον Ἑλλάδι φήμη

Οὔνεκ’ Ἄρης [ταύτη Μ.] τέκνον ἔχωσε πόλ [ει Μ.].

cf. Meinek. ad Steph. Byz. l. c.

Steph. Byz. p. 246, 6 Δωδώνη — οὕτω δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν τῇ Π' τῆς Ἰλιάδος (ad v. 233) „Τιμᾶ τοὺς ἐν Δωδώνῃ ἔχοντας ἐπιφανὲς μαντεῖον· „τὸν δ' εἰς Δωδώνην φάτο βήμεναι“ (Od. ξ 327). ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ γειτνιῶντα θεόν, ὡς καὶ ὁ Πάνδαρος εὐχεται τῷ Λυκηγενεῖ (Il. Δ 101) καὶ ὁ Χρῦσης τῷ Σμινθεῖ (Il. Α 39). τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγον καὶ Νάιον. Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. καὶ Σουίδας δὲ φησι, Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ [ἀπὸ] τούτου [αὐτὸν] ἐπικαλεῖσθαι ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε· πόλιν γὰρ εἶναι Βαδώνην, ὅπου τιμᾶται.“

Huc usque verba esse puto Eraphroditi. Neque eni

dubito, quin ex huius commentario fluxerint, quae cum Stephano consentientia leguntur in schol. BL ad Hom. II. Π 233: *Εικότως τὸν πολίτην καὶ γείτονα καὶ προπάτορα θεὸν ἐπικαλεῖται, ὡς καὶ Χρύσης τὸν Σμινθεῖα καὶ τὸν Ἀνκογενῆ Πάνδαρος. ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ Νάϊος· ὑδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. οἱ δὲ γράφουσι Φηγωναῖε. Σκοτουςσαῖοι γὰρ φασὶ παρ' ἑαυτοῖς λόφον εἶναι φακόεντα (φακοειδῆ?) ἀπέχοντα Σκοτούσσης σταδίους ἰέ, ἐν ᾧ Διὸς Φηγοναίου (leg. Φηγωναίου) ἐστὶν ἱερόν. οἱ δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἢ Βωδών, οὗ τιμᾶται Ζεὺς, ἢ νῦν Βονδίτζα.* — Attulit Stephanus nostrum, ut Philoxeno refutato demonstraret in eundem errorem cum incidisse duas ratum esse Dodonas, a quarum altera, Thessalica, Iupiter, quem invocaret Achilles (ap. Hom. l. c.) cognominatus esset.

40.

Schol. V ad II. Σ 313: *οὔτις· οὔτι γράφει Ἐπαφρόδιτος, ἴν' ἢ ἀντὶ τοῦ οὔ. δύναται δὲ τὸ ἐπήνεσαν κοινὸν εἶναι.*

41.

Schol. B ad II. Σ 519 *ὑπολίζονες· ἥττους τῷ μεγέθει τοῦ σώματος· ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος τῇ δυνάμει. περισσὴ δὲ ἢ ὑπό. φησὶ δὲ "Ὀμηρον τὸ ὀλίγον οὐδέποτε ἐπ' ἀριθμοῦ τάσσειν ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους.*

Schol. D ad h. l. interpretantur *ἑλλαττονες καὶ μικρότεροι*. Schol. A *ὀλίγοι* itemque V.

42.

Schol. BV ad II. Σ 546 *ὄγμοις: οὔτε τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, φησὶν Ἐπαφρόδιτος, οὔτε παρὰ τὸ οἶγειν. φησὶ γοῦν „ὄγμον ἐλαύνωσιν“ (II. Λ 68)· ἐστὶν οὖν, ὡς Ἡρακλέων, τὰς ἐλκύσεις, παρὰ τὸ ἔλκω, ὄλγμος, ἐξ οὗ καὶ ὄλξ. ἢ τὴν συνέχειαν τῶν αὐλάκων.*

Vid. Eustath. ad II. Λ 68. p. 831, 57 (quosdam ad ves-

bum consentit Phavorin. Eclog. p. 304, 5 Dind.) nec non ad Σ 546. p. 1161, 56. Varias huius vocis etymologias et significationes vide etiam ap. et. m. p. 613, 35. Zonar. p. 1423. Phot. Lex. p. 658, 11. Pseudo-Herod. Epimer. p. 97 ed. Boiss. Schol. Theocr. I, 48. X. 2 et 5. Schol. Nicand. Ther. 571. Schol. Soph. Phil. 163. Rectam praeter alias derivationem (παρὰ ἄγω) habent Eustath. p. 831, 57. Favorin. l. c. Et. m. l. c.

43.

Schol. BV ad II. T 77. Ἐπαφρόδιτος δέ φησιν, ὅτι καθεζόμενος ἐδημηγόρει (s. Ἀγαμέμνων), ὅπως μὴ ἔκπυστοι οἱ μῦθοι γέωνται ταπεινοὶ ὄντες. Unde Eustath. ad h. l. p. 1172, 21 ita: Ἐπαφρόδιτος δέ φησιν, ὅτι καθεζόμενος δημηγορεῖ, ἵνα μὴ ταπεινοὶ ὄντες οἱ λόγοι ἔκπυστοι γέωνται. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως οἶεται.

Sequitur hic, ut vidimus p. 3, not. 2, Epaphroditus Archiam magistrum nec dissentit testibus Eustathio et scholiasta A Aristarchus. Aliter censuerunt Zenodotus et Alexander Cotyaeensis (vid. schol. A ad h. l.) et Sidonius (vid. p. 3 not. 2). Non solum apud veteres, sed etiam apud nostrae aetatis interpretes de hac re certatur. Hic Lehrsii verba reddere velim mea qui agens de Alexandri Cotyaeensis interpretatione huius loci Homericici „Hic quidem,“ inquit, „nihil habet in malam partem memorabile vera quidem explicatio non est: sed hunc locum, ni fallor nemo explicabit.“ (Quaest. Epic. p. 11).

44.

Schol. V ad II. T 324 ἀλλοδαπῶ: παραγωγή, οὐ σύνδεσις, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτος.

Cum nostro recte consentit Arcad. de accent. Bark. p. 67, 7: τὰ διὰ τοῦ δακος πάντα παρηγημένα δέξονται

ἡμεδαπός, ποδαπός, παντοδαπός, ἄλλοδαπός. Etiam et. Gud. p. 37, 37 παραγωγὴν agnoscit: γίνεται ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν, ἤγουν τῶν ἄλλων, καὶ κατὰ παράγωγον ἄλλοδαπός. cf. Apollon. Dysc. de syntax. lib. II. p. 190, 10 B. eūdemque p. 193, 5 de vocis ἄλλοδαπός significatione. Inerte Eustath. ad II. Φ 454. p. 1246, 22 derivat ab ἄλλος et ἔδαφος, quamobrem non ultimae, sed tertiae a fine syllabae notam apponi iubet.

45.

Schol. A ad II. X 3 κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν: ἦτοι ἐπαναπαυόμενοι καὶ ἐπερειδόμενοι ταῖς ἐπάλξεσιν, διὰ τὸν κόπον τῆς μάχης, ὡς Αὐτόχθων καὶ Ἐπαφρόδιτος. χαρίεν γὰρ τὸ μὴ ἀναχωρεῖν ἀπὸ τοῦ τείχους εἰσδραμόντας εἰς τὴν πόλιν.

Hypomnema in Homeri Odysseam.

46.

Et. m. p. 117, 10 Ἄωροι (cit. Hom. Od. μ 89) — ἦ τοὺς ἄγαν ὀρούοντας (sc. φασὶν ἀώρους). οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι τῆς μ' Ὀδυσσείας,

Statuere igitur videtur, si recte traditum est, Epa-phroditus ex a intensivo et verbo ὀρούειν compositum esse vocabulum ἄωρος. Contrariam derivationem (παρὰ τὸ ὀρούειν cum *u* privativo) fuisse vulgarem docent praeter etymologici magni mutilatum locum Eustathius p. 175, 17 sq. et Schol. ad Hom. l. c., ubi multae et derivationes et significationes proferuntur.

47.

Et. m. (cod. Paris. 2630) Ἀτρεΐδης — Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει (leg. ὑπομνήματι) εἰς κεφάλαιον ξ' Ὀδυσσείας: „Φιλομηλεΐδη ἐπάλαισεν ἀναστάς.“ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς δης πατρωνυμικῶν καὶ τῶν

τύπων πατρωνυμικῶν. τὰ δὲ μητρωνυμικά διὰ τοῦ
 ἰ γράφεται, Λητοΐδης, ὁ τῆς Λητοῦς. Δαναΐδης, ὁ
 τῆς Δανάης. Νιοβίδης, ὁ τῆς Νιόβης. ὄθεν τὸ Φι-
 λομηλείδης κύριον λέγεται εἶναι. εἰ γὰρ ἦν μητρωνυ-
 μικόν, διὰ τοῦ ἰ ἐγράφετ' ἄν.“

Eadem fere, sed mutilata et sine auctoris nomine
 praebet Zonar. s. v. Favent huic explicationi Apollon. Lex.
 Hom. p. 163 Bekk., Eustath. p. 1498, 60 sq. Schol. Hom.
 ad δ 343 et ρ 134. — Sequitur noster Aristarchi discipli-
 nam. Neque vero ad rhapsodiam ξ hoc praeceptum videtur
 spectare, sed aut ad δ 343 aut, quod maxime ad literam
 quadrat, ad ρ 134, quibus locis solis verba illa ‘Φιλομη-
 λείδη ἐπάλαισεν ἀναστάς.’ extant.

48.

Et. m. p. 165, 1 Ἄτμις: Καπνός, ἀτμός, πνοή.
 Ἔστιν ἀσμίς, ὁ σημαίνει τὸ δασὺ πνεῦμα· καὶ τροπή
 τοῦ σ, ἀτμίς, ὡς ἐφήμι, ἐφεσμή καὶ ἐφετμή. Ἐπα-
 φρόδιτος ἐν ὑπομνήματι ζξ Ὀδυσσεΐας.

Verba Ἐπαφρ. — Ὀδυσσεΐας restitui; vulgo legitur
 οὕτω σημαιοῦται ὁ τοῦ Ἰλλουστρίον, quae verba cum mu-
 tilata tum ab hoc loco aliena sunt. Praebet autem Gais-
 fordo teste Sorb. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι ξ Ὀδυσσεΐας
 et sic fere Brux., ὑπομνήσει ζ Ὀδυσσεΐας. Neque dis-
 sentit cod. Paris. apud Cram. Anecd. Gr. Par. IV. p. 61, 25
 Ἄτμις: Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι ζξ Ὀδυσσεΐας. Spectare
 videtur haec glossa ad locum quendam Odysseae, quo extat
 ἀῦτμή, quam ob rem supra neque ζ neque ξ ferendum est,
 in quibus carminibus ἀῦτμή non legitur, quod quidem ver-
 bum occurrit ι 389. λ 400. 407. μ 369 (ἀῦτμήν γ 289), quorum
 locorum ad quem illud dixerit, dirimi nequit. Veterum de
 vocabulo ἀτμίς explicationes vide etiam ap. et. m. p. 164,
 et. Gud. p. 90, 41. Zonar. p. 334. Suid. s. v. cf. Valcken.
 mon. 22.

Et. m. p. 507, 26 Κεφαλληνία. Ἀπὸ Κεφάλου τινός, δς ἀκουσίως ἀνελὼν Πρόκριν (Πρόκνην vulg., Πρόκνιν Eust.) τὴν Ἐρεχθέως (μητέρα vulg., Θυγατέρα Paris. 346) ἔξεισι τῆς Ἀττικῆς, καὶ σὺν Ἀμφιτρώωνι στρατεύεται κατὰ [τῶν add. Paris.] Τηλεβῶν. ἔπειτα δὲ ἐκ Λυσιίπτης ἔσχεν Πρόνον καὶ Σάμον καὶ Κράνιον καὶ Παλέα, ἀφ' ὧν οἱ ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ Προναῖοι, Σαμαῖοι, Κράνειοι, Παλεῖς προσηγορεύθησαν. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι τῆς Ὀδυσσεΐας.

Πρόκριν, τὴν Ἐρεχθέως legendum et Θυγατέρα splendendum est. Librarius quidem cum perverse nomen illud in Πρόκνην corruptum esset, haud ignorus Erechthei filiam nominari Procrin, Procnem autem ratus matrem eius esse addidit μητέρα. Tum alius fabulam illam vulgarem respiciens, qua Erechthei filiam, uxorem suam, Cephalus interfecerat, μητέρα in Θυγατέρα mutavit, unde utraque lectio in libris extat. Procris, Erechthei filia occurrit ap. Apollod. Bibl. I. et. III, 15. Hygin. fabul. c. 253. Πρόκριν, non Πρόκνην praebent etiam Eustath. ad Il. p. 308, 16. Schol. Il. B 631. Alteram Epaphroditeae explicationis partem valde esse corruptam iam vv. dd. ad h. l. monuerunt. Vulgo legitur: ἔπειτα δὲ ἐκ Λυσιίπτης ἔσχεν Σαμαῖον καὶ Κράνειον καὶ Παλαιόν. ἀφ' ὧν οἱ ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ Πρόνοιοι. Σαμαῖοι. Κράνειοι. Παλεῖς προσηγορεύθησαν. Ut supra scripsi restituendus est locus ex Steph. Byz. p. 381, 18 M. (Κράνιοι, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ. τετράπολις δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων Πρόνον, Σάμον, Παλέως (Πηλέως M., Κρανίου).

Restat, ut unum fragmentum proferam, quod ut

ex nostri Ὀμηρικοῖς desumptum Stephanus Byzant affert, sed quo loco inseram, haereo:

Steph. Byz. p. 490, 3 Ὀλμιον, πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Ὀλμιεύς

Cuius urbis nomen in Homeri carminibus non occurrit. Sed fieri quodammodo poterat, ut in secunda Iliadis rhapsodia agens de multis Boeotiorum urbibus (ad v. 494—508) huius quoque tamquam in transcurso mentionem faceret Epaphroditus.

Commentarius in Hesiodi Scutum Herculis.

51.

Et. Gud. p. 69, 43. Lex. Angel. s. v.: Ἀπότροπος οἶνος, τραπεῖν γάρ ἐστὶν αὐτὸ τὸ πατῆσαι (αὐτὸ τῷ πατῆσαι Par. ap. Ruhnk., fortasse ταὐτὸ τῷ πατῆσαι). ὅθεν καὶ τὸ (τὸ om. Gud.) πρὸ τοῦ πατῆσαι γινόμενον ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς ἀπότροπος οἶνος (ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπότροπος et. m.) λέγεται. οὕτως Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Ἀσπίδος Ἡσιόδου. (v. 301).

Eadem ex et. Ms. bibl. Paris. protulit Ruhnken. in epist. crit. p. 104. Et. m. p. 162, 29 pro Epaphroditum nomen Ὄρος nomen profitetur, de quo supra dixi p. 11. Utrumque nomen omisit Zonaras p. 332. — ἀπότροπος non esse ferendum iam monuerunt vv. dd. (Pierson. ad Moer. p. 304 a., Anonym. ad et. m. l. c. apud Sturz.), qui πρότροπος ve ἀτροπος legi iubent. Mihi quidem praefendum videtur ἀτραπός, quamquam πρότροπος vocem testantur Athen. II p. 45 E. Apoll. Lex. Hom. p. 154, 13 (πρότροπος et — u fiat πρότροπος ex τραπεῖν — πρότραπος), quibuscum consensit Plin. XIV. c. 9. Data enim est haec notatio sub lite A et ἀτραπός vocem praebent etym. m. l. c. et Zonar. I. (Ἀτραπός. τὸ ἀπόσταγμα τῆς σταφυλῆς, τὸ πρὸ τοῦ πατ.

θῆναι γινόμενον. τραπεῖν γὰρ ἐστὶ τὸ παιῆσαι). Quibus ducibus supra puto legendum esse ita: Ἀτραπὸς — σταφυλῆς ἀτραπὸς καὶ πρότροπος οἶνος λέγεται. — ὑπομνήματι pro ὑπομνήσει in hoc et eo quod sequitur fragmento restituit Bast. in Palaeogr. p. 281, quem recte secutus est Bernh. ad Suid. I p. 226.

52.

Et Gud. s. v. Lex. Angel. p. IV R. Ἀλκαία, ἡ οὐρά, κυρίως ἡ τοῦ λέοντος, διὰ τὸ εἰς ἀλκὴν αὐτὸν τρέπειν. ἔχει γὰρ ἐπὶ τῇ οὐρᾷ κέντρον, ἀφ' οὗ παροξύνεται, καθὼς (καθά Angel.) φησιν Ἱερώνυμος καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Ἀσπίδος Ἡσιόδου (ad v. 430).

Eadem protulit ex Ms. Bibl. Paris. Ruhnken. in Epist. crit. p. 104. et Bekker. ex cod. Paris. 2630 ad etym. m. p. 724 ap. Sturz. Nonnisi priorem huius explicationis partem usque ad verba τρέπειν vel ut ipse habet προτρέπειν praebet Zonaras. Quam partem esse Methodii docet Et. m., ubi haec legimus: Ἀλκαία — προτρέπειν. Ὀμηρος (cit. Il. T 170 sq.). οὕτω Μεθόδιος. Confirmatur hoc ea re, quod quocunque loco (praeter lexica etym.) explicatio illa occurrit — ac saepe quidem occurrit (Synag. λέξ. χρησμ. ap. Bekk. Anecd. Gr. I p. 384, 24. Lex. Anon. ap. Sturz. p. 618. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1614. Schol. Nicand. Ther. 123) — verbis his appositis ἔχει γὰρ κ. τ. λ. caret, et quo uno loco (schol. Hom. Il. T 170) haec extant, illa prior pars deest. Accuratius autem cognoscimus notationem nostri e schol. Hom. l. c. Οὐρῇ δέ· ἔχει γὰρ ὑπὸ τῇ οὐρᾷ κέντρον μέλαν, ὡς κεράτιον, δι' οὗ ἑαυτὸν μαστίζει καὶ ἀφ' οὗ νυττιόμενος πλέον ἀγριοῦται. B. — Hieronymus, de quo dixi p. 16 not. 1, a nostro ad partes vocatus erat, unde etymologici auctor eum cum Epaphrodito coniungit, quae erat ratio citandi usitata.

Hypomnema in Callimachi *Αἴτια*.

53.

Et. m. p. 137, 49: Ἄρδις, ἢ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλιμάχος· (cit. frg. CXXX) εἴρηται παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἀρμόζω· ἦρμαι, ἦρται, ἄρτις. ἔνθα πυλάρτης. καὶ ὡσπερ παρὰ τὸ προφήτης γίνεται παράγωγον προφήτης, οὕτω καὶ ἄρτης, ἄρτις καὶ ἄρδις. Οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Eadem fere aucta quibusdam praebet Et. Gud. p. 73, 9. Lex. Angel. p. VI R., breviter contracta Zonar. p. 297. — Callimachi versus probabili coniectura ad primum *Αἰτίων* librum retulit Schneider. in Proleg. ad Callim. *Αἴτια* p. 14.

54.

Schol. Aeschyl. Eumen. v. 2 Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου *Αἰτίων* β' φησὶ· „Μελανδοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισοῦ (sic) τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοῦνομα, Μελαινῆς δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφός, ἀφ' οὗ οἱ Δελφοί.

Hyginus (Fabul. c. 161. p. 123 ed. Bunt.) Delphum dicit Apollinis filium. Et. m. p. 255, 19 et Zonar. p. 476 eos sequuntur, qui a Delphino, quem Apollo interfecisset, Delphos nomen ductos putabant; sed alio loco (p. 255, 14) et. m. idem nomen a vocabulo *ἀδελφοί* derivat.

55.

Steph. Byz. p. 247, 8 M. Δωδώνη — ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' *Αἰτίων*, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν.

Αἰτίων pro *Αἴτιον* cur mutemus cum Berkelio, quem *secutus est* Meinekius, non est causa. Sic enim singulos

libros Callimachi *Αιτίων* citari docet et. m. p. 160, 32. 207, 46 (vid. p. 17 not. 1).

56.

Steph. Byz. p. 45, 11 Αἰγῶσις, πόλις Λοκρίδος, ἢ τόπος ἢ χωρίον ἐντὸς τῆς πόλεως, ὡς Ἐπαφρόδιτος. (ὁ πολίτης Αἰγῶσιδης.

57.

Steph. Byz. p. 45, 13 Αἰδηψος — Καλλιμάχος. „δέδαιεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου.“ οἱ γὰρ Εὐβοεῖς σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἄριστοι. Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ ἐκεῖ χαλκὸν πρῶτον εὔρεθῆναι. „καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνεδύσαντο οἱ Κούρητες οἱ μετὰ Διὸς ἐλθόντες, οὓς φύλακας τῆς νήσου καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐέας κατέλιπεν. ἀφ' οὗ οἱ Χαλκιδεῖς ὠνομάσθησαν.“

De scribendo Callimachi versù vide Benti. ad Callim. fragm. 305. Quem haud improbabile est Callimachum in tertio *Αιτίων* libro pronuntiasse, qui quidem liber, si Schneiderum (l. l. p. 6) sequimur, de rerum inventoribus egerat. Quod si verum est, ex Eraphroditi *ὑπομνήματι τοῦ γ' Αιτίων* narratio illa fluxerit.

58.

Et. m. p. 158, 4. Ἀσσύριοι τὸ ἔθνος. Καλλιμάχος. „Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.“ καὶ „Ἡμῖσι μὲν Πέρσαι, ἡμῖσι δ' Ἀσσύριοι.“ εἴρηται παρὰ τὸν Ἀσσάρακον, τὸν τοῦ ἔθνους ἐπικρατήσαντα, ἐκβολῇ τοῦ κ, Ἀσσαρος· καὶ τροπῇ Ἀσσυρος, ὡς μάθω μῦθος (verba ὡς — μῦθος in libris falso infra post Ἀσσύριος posita sunt). καὶ παραγωγῇ Ἀσσύριος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος.

Verba οὕτως Ἐπαφρόδιτος protulit Bekker. ex cod. Paris. 2630; adiecta sunt eidem etymologiae ap. et. Gud. p. 87, 46: Ἀσσύριοι καὶ Ἀσσύριοι τὸ γένος εἴρηται, ἤγουν τὸ ἔθνος, παρὰ τὸν Ἀσσύρακον τοῦ ἔθνους ἐπικρατήσαντα, ἴν' ἢ ἄσσοτος καὶ ἐκβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ εἰς ρ ἄσσαρος. καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ν ἄσσυρος, ὡς μάθω μῦθος· καὶ κατὰ παράβασιν Ἀσσύριος. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Deest tota explicatio apud Zonaram. — Quae vocis explicatio cum ad versus allatos spectare videatur neque alia Callimachi carmina nisi Αἴτια commentariis noster illustraverit, hos ipsos versus Αἰτίοις atque Epaphroditi verba commentario eius Αἰτίων inserere non dubito.

Dubiae sedis fragmenta.

59.

Et. Gud. p. 97, 33. Lex. Angel. p. VIII. R.: Ἀφροδίτη — καὶ Ἐπαφρόδιτος παρὰ τὸ ἀφραδές [τουτέστι Hom. Epimer. ap. Cram. Anecd. Ox. I. 37] μὴ νομιζομένην φρόνησιν, διὰ τὸ ἀφραδές καὶ ἄγνωστον τῆς μίξεως. Eadem breviter cod. Paris. 2630: 'καὶ ὁ Ἐπαφρόδιτος παρὰ τὸ ἀφραδές'.

Sequi videtur noster auctoritatem Euripidis, cuius etymologia παρὰ τὴν ἀφροσύνην (vid. Eurip. Troadd. 989 ibique schol) in Etymologicis praecedat et praeterea affertur ab Aristot. Rhet. II, 23 (cf. Eust. p. 414, 36). Aliter Hesiodus in Theogon. v. 195 sqq. ab ἀφρός, quocum consentiunt Plato in Cratylo p. 406 C. et Apollon. Diogenes teste Clemente Alexandrino (Paedag. lib. I. p. 46 ed. Syllb.). cf. Eudoc. s. v. Ἀφροδίτη. Didymus quod de hac re docuerit, vide apud M. Schmidtium (Didym. fragm. p. 401).

60.

Et. m. p. 663, 21 s. v. Περαιτέρω — ὅσοι τὸ ἐγγυτέρω καὶ ἐγγυτάτω καὶ τὰ ὅμοια σὺν τῷ ι βού-

λωνται γράφεσθαι, ἀπὸ δοτικῆς λέγουσιν αὐτὰ εἶναι. ὁ ἐγγύτατος, τοῦ ἐγγυτάτου, τῷ ἐγγυτάτῳ, καὶ ὁ ἀνώτατος, τοῦ ἀνωτάτου, τῷ ἀνωτάτῳ· καὶ λέγει ὁ Ἐπαφρόδιτος, ὅτι τινὰ τῶν ἀρχαίων ἀντιγράφων σὺν τῷ ι εἶχον αὐτὰ γεγραμμένα. Κρεῖττον δέ ἐστι χωρὶς τοῦ ι ταῦτα γράφεσθαι.

De hoc fragmento iam supra dixi. Docet diligentem atque accuratum grammaticum fuisse Epaphroditum, qui in dubiis rebus grammaticis complurium librorum lectiones contulerit atque hoc modo rectum quaesiverit. Ἀντίγραφα enim vel ἀντιγραφάς de contextu ipso, non de commentariis intelligenda esse iam docuit O. Schneider. de vet. Aristoph. schol. fontib. p. 24.

